# DZIENNIK URZĘDOWY

## MINISTERSTWA SKARBU

**Warszawa, dnia 10 lutego 1947 r.**

## Nr 3


## TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO:

## 15

# DEKRET

z dnia 10 grudnia 1946 r.

## o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** Używane w dekrecie określenia: „ustawa emerytalna" i „zaopatrzenie emerytalne" oznaczają: ustawę z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 20, poz. 160), zmienioną dekretem z dnia 29 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 44, poz. 248) i zaopatrzenie emerytalne (uposażenie emeryta, pensję wdowią, pensję sierocą) przewidziane w tej ustawie.

**Art. 2.** 1. Na czas trwania wyjątkowych warunków gospodarczych wywołanych wojną:

1) zawiesza się moc obowiązującą przepisów art. 6 i art. 25 ustawy emerytalnej;

2) do zaopatrzeń emerytalnych ustanawia się przejściowe dodatki, których wysokość określa Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio do zaopatrzeń wypłacanych na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu nieopartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12, z 1930 r. Nr 17, poz. 122, z 1932 r. Nr 109, poz. 898).

**Art. 3.** Osoby pobierające zaopatrzenie emerytalne (emeryci, wdowy, sieroty), obliczone w punktach, będą zaszeregowane do grup uposażenia ustalonych w przepisach uposażeniowych na dzień 1 lutego 1934 r. Zaszeregowanie nastąpi w sposób wskazany w tabelach, stanowiących załączniki do niniejszego dekretu.

**Art. 4.** Do czasu ustawowego unormowania uprawnień emerytalnych emerytów b. Rzeszy Niemieckiej, posiadających obywatelstwo polskie na podstawie ustawy z dnia 28 kwietnia 1946 r. o obywatelstwie Państwa Polskiego osób narodowości polskiej zamieszkałych na obszarze Ziem Odzyskanych (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 106), Minister Skarbu w porozumieniu z innymi zainteresowanymi ministrami może przyznawać tym emerytom oraz pozostałym po nich wdowom i sierotom zasiłki w wysokości nie przekraczającej uposażenia zasadniczego funkcjonariusza państwowgo w XII grupie.

**Art. 5.** Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

**Art. 6.** 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą co do art. 2 ust. 1 pkt 1 — od dnia 1 października 1945 r., a co do art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 — od dnia 1 września 1946 r.

2. Z dniem 31 sierpnia 1946 r. traci moc obowiązującą dekret z dnia 29 września 1945 r. o dodatku przejściowym do zaopatrzeń emerytalnych (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 239).

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

Załączniki do dekretu z dnia 10.XII.1946 r. (poz. 2)
Załącznik Nr 1

### Tabela zaszeregowania emerytowanych funkcjonariuszów państwowych

| Grupa i szczebel uposażenia w punktach | Grupa zaszeregowania |
|---|---|
| 1 | 2 |
| I . . . . . . . . . . . . | I |
| II szczebel a, b, c, . . . . . . . . . . | II |
| III „ a, b, c, d, . . . . . . . . . . | III |
| IV „ a, b, c, d, e, . . . . . . . . . | IV |
| V „ d, e, f . . . . . . . . . | V |
| V „ a, b, c, VI szczebel d, e, f . . . . | VI |
| VI „ a, b, c, VII szczebel c, d, e, f . . . . | VII |
| VII „ a, b, VIII szczebel, b, c, d, e, f, IX szczebel f . . . | VIII |
| VIII „ a, IX szczebel a, b, c, d, e, X szczebel d, e, f, g, XI szczebel g | IX |
| X „ a, b, c, XI szczebel b, c, d, e, f, XII szczebel e, f, g, XIII szczebel g . . . . . . . . . . . . | X |
| XI „ a, XII szczebel a, b, c, d, XIII szczebel b c, d, e, f, XIV szczebel d, e, f, g, XV szczebel f, g . . . . . | XI |
| XIII „ a, XIV szczebel a, b, c, XV szczebel a, b, c, d, e, XVI szczebel a, b, c, d, e, f, g . . . . . . . . . | XII |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663).

Załącznik Nr 2

## Tabela
### zaszeregowania emerytowanych zawodowych wojskowych

| Stopień | Grupa zaszeregowania | |
|---|---|---|
| | samotni | utrzymujący rodzinę |
| 1 | 2 | |
| Marszałek | 3.000.— | |
| Generał broni, admirał | 2.000.— | |
| Generał dywizji, wiceadmirał | 1.500.— | |
| Generał brygady, kontradmirał | 1.000.— | |
| Pułkownik, komandor | 632.— | 713.— |
| Podpułkownik, komandor porucznik | 524.— | 580.— |
| Major, komandor podporucznik | 435.— | 490.— |
| Kapitan | 345.— | 400.— |
| Porucznik | 265.— | 324.— |
| Podporucznik | 206.— | 266.— |
| Chorąży (równorzędny) | 230.— | 300.— |
| Starszy sierżant (równorzędny) | 194.— | 264.— |
| Sierżant (równorzędny), bosman | 171.— | 241.— |
| Plutonowy (równorzędny), bosman mat | 151.— | 201.— |
| Kapral (równorzędny) mat | 137.— | 167.— |
| Starszy marynarz zawodowy | 125.— | 150.— |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu wojska (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 664). Przepis art. 12 tego rozporządzenia ma odpowiednie zastosowanie.

Dla wszystkich przyjęto stawki w miejscowościach poza stolicą.

Załącznik Nr 3

## Tabela
### zaszeregowania emerytowanych funkcjonariuszów Straży Więziennej

| Stanowisko, grupa uposażenia i szczebel w punktach | Grupa zaszeregowania |
|---|---|
| 1 | 2 |
| Główny inspektor | IV |
| Inspektor w grupie upos. V-d, e, f | V |
| Inspektor w grupie VI lub Va, b, c | VI |
| Nadkomisarz | VI |
| Komisarz | VII |
| Podkomisarz | VIII |
| Aspirant | IX |
| Przodownik | IX |
| Starszy Strażnik Więzienny | XI |
| Strażnik Więzienny | XI |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia, przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28.X. 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 663).

Załącznik Nr 4

## Tabela

### zaszeregowania emerytowanych pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon"

| Grupa i szczebel uposażenia w punktach (stanowisk) | Grupa zaszeregowania |
|---|---|
| 1 | 2 |
| IV a — e . . . . . . . . . . . . . | 1 |
| V szczebel d, e, f . . . . . . . . . . . . | 2 |
| V „ a, b, c, VI szczebel d, e, f . . . . . . | 3 |
| VI „ a, b, c, VII szczebel c, d, e, f, . . . . . | 4 |
| VII „ a, b, VIII szczebel c, d, e, f, g . . . . . . | 5 |
| VIII „ a, b, IX szczebel d, e, f . . . . . . . . | 6 |
| IX „ a, b, c, X szczebel c, d, e, f, g XI szczebel f, g . . . | 7 |
| X „ a, b, XI szczebel c, d, e, XII szczebel f, g . . . . | 8 |
| XI „ a, b, XII szczebel a, b, c, d, e, XIII szczebel c, d, e, f, g, XV szczebel g . . . . . . . . . . | 9 |
| XIII „ a, b, XIV szczebel a b, c, d, XV szczebel c, d, e, f, XVI szczebel f, g . . . . . . . . . . . | 10 |
| XV „ a, b, XVI szczebel a, b, c, d, e . . . . . . | 11 |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 stycznia 1934 r. o uposażeniu pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 26).

Załącznik Nr 5

## Tabela

### zaszeregowania emerytowanych oficerów i szeregowych b. Policji Państwowej i Straży Granicznej.

| Stanowisko | Grupa zaszeregowania | Stanowisko | Grupa zaszeregowania |
|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 1 | 2 |
| A. Policja Państwowa | | B. Straż Graniczna | |
| Generalny Inspektor . . . . | I | Komendant . . . . . . . . | I |
| Nadinspektor-Inspektor . . . | II | Nadinspektor . . . . . . . | II |
| Podinspektor . . . . . . | III | Inspektor . . . . . . . . | III |
| Nadkomisarz . . . . . . | IV | Nadkomisarz . . . . . . . | IV |
| Komisarz . . . . . . . . | V | Komisarz . . . . . . . . | V |
| Podkomisarz . . . . . . . | VI | Podkomisarz . . . . . . . | VI |
| Aspirant . . . . . . . . | VII | Aspirant . . . . . . . . | VII |
| St. Przodownik . . . . . . | VIII | St. Przodownik . . . . . . | VIII |
| Przodownik . . . . . . . | IX | Przodownik . . . . . . . | IX |
| St. Posterunkowy . . . . . | X | St. Strażnik graniczny . . . | X |
| Posterunkowy . . . . . . | XI | Strażnik graniczny . . . . . | XI |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu oficerów i szeregowych Policji Państwowej i Straży Granicznej (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 666).

Załącznik Nr 6

# Tabela

## zaszeregowania emerytowanych funkcjonariuszów administracji lasów państwowych

| Grupa i szczebel uposażenia w punktach (stanowisko) | Grupa zaszeregowania |
|---|---|
| 1 | 2 |
| Naczelny Dyrektor Lasów Państwowych . . . . . . . | 1 |
| IV szczebel a, b, c . . . . . . . . . . . . | 2 |
| V „ d, e, f . . . . . . . . . . . | 3 |
| V „ b, c . . . . . . . . . . . . | 4 |
| V „ a, VI szczebel d, e, f . . . . . . . . | 5 |
| VI „ a, b, c, VII szczebel d, e, f . . . . . . . | 6 |
| VII „ a, b, c, VIII szczebel d, e, f . . . . . . | 7 |
| VIII „ a, b, c, IX szczebel d, e, f . . . . . . . | 8 |
| IX „ a, b, c, X szczebel c, d, e, f, g, XI szczebel f, g . . . | 9 |
| X „ a, b, XI szczebel b, c, d, e, XII szczebel d, e, f, g, XIII szczebel f, g . . . . . . . . . | 10 |
| XI „ a, XII szczebel a, b, c, XIII szczebel a, b, c, d, e, XIV szczebel c, d, e, f, g, XV szczebel e, f, g . . . . . | 11 |
| XIV „ a, b, XV szczebel a, b, c. d, XVI szczebel c, d, e, f, g, XVII szczebel e, f, g, XVIII szczebel g . . . . . . | 12 |
| XVI „ a, b, XVII szczebel c, d, XVIII szczebel e, f, XIX szczebel g | 13 |
| XVII „ a, b, XVIII szczebel c, d, XIX szczebel e, f . . . | 14 |
| XVIII „ a, b, XVIII szczebel e, d, XIX szczebel e, f . . . | 15 |
| XIX „ a, b . . . . . . . . . . . . . | 16 |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia przewidziane w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1934 r. o uposażeniu funkcjonariuszów administracji lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr 8, poz. 67).

Załącznik Nr 7

# Tabela

## zaszeregowania emerytowanych sędziów i prokuratorów

| Grupa i szczebel uposażenia w punktach (stanowisko) | Grupa zaszeregowania |
|---|---|
| 1 | 2 |
| Pierwszy Prezes, Prezesi i Pierwszy Prokurator Sądu Najwyższego, Pierwszy Prezes i Prezesi Najwyższego Trybunału Administracyjnego . | I |
| D szczebel c, d . . . . . . . . . . . . | I |
| D szczebel a, b i C szczebel e, f . . . . . . . . | II |
| C szczebel a, b, c, d, i B szczebel d, e, f . . . . . . . | III |
| B szczebel a, b, c i A szczebel a, b, c, d, e, f, g. . . . . . . | IV |

Grupy w rubryce 2 oznaczają grupy uposażenia przewidziane w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr 86, poz. 665).

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1947 r. Nr 2, poz. 2).

16.

# DEKRET

z dnia 20 grudnia 1946 r.

## o ulgowych warunkach powoływania na stanowiska referendarskie w Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** Aplikanci Prokuratorii Generalnej oraz osoby ubiegające się o przyjęcie na służbę referendarską w Prokuratorii mogą być na wniosek Prezesa Prokuratorii zwolnieni przez Ministra Skarbu od odbywania w całości lub w części aplikacji w Prokuratorii i aplikacji sądowej, wymaganej od kandydatów na urzędników referendarskich Prokuratorii w myśl § 13 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 9 grudnia 1924 r. o zmianie ustroju Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr 107, poz. 967), jak również od obowiązku składania egzaminu referendarskiego oraz mogą być mianowani referendarzami lub na inne wyższe stanowiska w służbie referendarskiej bez odbycia w całości lub w części aplikacji sądowej i aplikacji w Prokuratorii oraz bez złożenia egzaminu referendarskiego, jeżeli ze względu na znajomość prawa nabytą w czasie studiów oraz na dotychczasową pracę zawodową dają rękojmię należytego wykonywania obowiązków służbowych.

**Art. 2.** Prezes Prokuratorii Generalnej może zaliczyć do czasokresu aplikacji w Prokuratorii co najwyżej półtora roku z czasu służby kandydata na stanowisku aplikanta sądowego, notarialnego, adwokackiego lub urzędnika we władzach i urzędach administracyjnych.

**Art. 3.** Zwolnienie z mocy art. 1 niniejszego dekretu od złożenia egzaminu referendarskiego w Prokuratorii Generalnej nadaje z chwilą zwolnienia te same prawa, jakie wynikają ze złożenia tego egzaminu.

**Art. 4.** Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Skarbu i Sprawiedliwości.

**Art. 5.** Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia i obowiązywać będzie do dnia 31 grudnia 1950 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

Minister Sprawiedliwości:
**Henryk Świątkowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 15 stycznia 1947 r. Nr 2. poz. 5).

17

# DEKRET

z dnia 10 grudnia 1946 r.

## o umarzaniu utraconych dokumentów.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** 1. Dokument, którego posiadanie jest potrzebne do rozporządzania prawem z nim związanym, może być w razie utraty wskutek zniszczenia, zgubienia lub bezprawnego zaboru na wniosek ostatniego prawnego posiadacza umorzony.

2. Żądać umorzenia na rzecz ostatniego prawnego posiadacza dokumentu może także każdy, kto ma interes prawny w umorzeniu.

**Art. 2.** Nie podlegają umorzeniu:

1) pieniądze papierowe i banknoty oraz inne dokumenty płatne za okazaniem;

2) losy loteryjne;

3) kontramarki i tym podobne znaki legitymacyjne (art. 230 k. z.);

4) dokumenty z zastrzeżeniem nieumarzalności;

5) dokumenty przedawnione;

6) kupony od dokumentów, płatne okresowo, o ile treść dokumentu nie stanowi inaczej.

**Art. 3.** Do postępowania w sprawach, objętych niniejszym dekretem, stosuje się przepisy części ogólnej kodeksu postępowania niespor-

nego, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

**Art. 4.** 1. Właściwym do rozpoznania sprawy jest sąd, w którego okręgu ma siedzibę wystawca dokumentu.

2. W braku takiej siedziby w kraju mają zastosowanie przepisy art. 7 części ogólnej kodeksu postępowania niespornego.

3. Jeżeli dokument stwierdza prawo wpisane do księgi wieczystej wyłącznie właściwym jest sąd, w którego okręgu znajduje się księga wieczysta.

Art. 5. Wniosek o umorzenie dokumentu powinien prócz danych ogólnych zawierać:

1) wymienienie wystawcy dokumentu i jego siedziby;

2) oznaczenie dokumentu, jego rodzaju i znamion odróżniających go od innych tego samego rodzaju dokumentów, wystawionych przez tego samego wystawcę;

3) uprawdopodobnienie faktu posiadania dokumentu i okoliczności jego utraty.

Art. 6. 1. Wniosek może zawierać także żądanie, aby sąd zakazał pod rygorem nieważności dokonywania jakichkolwiek tranzakcyj, dotyczących praw z utraconego dokumentu, wystawcy zaś wzbronił wypłat z tego dokumentu lub w ogóle spełnienia świadczenia, jakoteż zamiany dokumentu na inny.

2. Żądanie to sąd rozpozna niezwłocznie. Zarządzenie tymczasowe, uwzględniające żądanie, doręcza się z urzędu wystawcy dokumentu i uczestnikom.

Art. 7. 1. Sąd wezwie wszystkich roszczących prawa do dokumentu przez ogłoszenie publiczne, zamieszczone w piśmie urzędowym, przeznaczonym do ogłoszeń, aby w terminie wskazanym w ogłoszeniu zgłosili swe prawa i złożyli w sądzie ten dokument, gdyż w razie niezłożenia dokument może być umorzony, przy czym w tymże ogłoszeniu poda do wiadomości o wydanym zarządzeniu tymczasowym.

2. Termin do zgłoszenia praw i złożenia dokumentu wynosi w sprawach z wniosków o umorzenie dokumentów imiennych trzy miesiące, a w sprawach z wniosków o umorzenie dokumentów na okaziciela — jeden rok, licząc od daty ukazania się ogłoszenia.

Art. 8. Jeżeli wnioskodawcą nie jest ostatni posiadacz prawny dokumentu, lecz inna osoba, a ostatni posiadacz jeszcze przed zarządzeniem ogłoszeń sprzeciwi się umorzeniu dokumentu, sąd wyznaczy rozprawę i stosownie do jej wyniku albo oddali wniosek o umorzenie dokumentu albo zarządzi dalsze postępowanie.

Art. 9. 1. Jeżeli utracony dokument zostanie złożony, sąd wyznaczy wnioskodawcy odpowiedni termin do sprawdzenia dokumentu i wystąpienia na drogę postępowania spornego celem odzyskania dokumentu.

2. Po bezskutecznym upływie terminu sąd na żądanie tego, kto złożył dokument, uchyli tymczasowe zarządzenie, umorzy postępowanie i zwróci mu dokument.

Art. 10. 1. W razie niezłożenia utraconego dokumentu sąd po upływie miesiąca od końca terminu do zgłoszenia praw wyda stosownie do ustalonych okoliczności postanowienie co do umorzenia utraconego dokumentu.

2. Postanowienie sądu po uprawomocnieniu się będzie ogłoszone w sposób, w jaki było ogłoszone wezwanie do złożenia dokumentu.

Art. 11. 1. Gdy dokument został prawomocnie umorzony, wystawca obowiązany jest wydać osobie, na której żądanie nastąpiło umorzenie, na jej koszt nowy dokument, albo, gdy wierzytelność jest wymagalna, spełnić świadczenie.

2. Jeżeli jednak umorzenie dokumentu nastąpiło nie na żądanie ostatniego posiadacza prawnego, lecz innej osoby, postanowienie sądu oznaczy, komu ma być wydany dokument lub spełnione świadczenie.

3. Wypis prawomocnego postanowienia o umorzenie dokumentu zastępuje umorzony dokument, dopóki wzamian za ten wypis nie będzie wydany nowy dokument (duplikat).

Art. 12. 1. Przepisów niniejszego dekretu nie stosuje się do umorzenia następujących dokumentów:

1) weksli;

2) czeków;

3) rewersów i warrantów;

4) dokumentów emitowanych za granicą;

5) książeczek wkładkowych i czekowych Pocztowej Kasy Oszczędności.

2. Przepisów dekretu niniejszego nie stosuje się także do następujących dokumentów, utraconych w czasie od 1 września 1939 r. do dnia 17 grudnia 1945 r.:

1) dokumentów na okaziciela;

2) listów hipotecznych, listów długów gruntowych i listów długów rentowych.

3. Umorzenie dokumentów, wymienionych w ustępach poprzedzających, regulują przepisy szczególne.

Art. 13. 1. Z dniem wejścia w życie dekretu niniejszego tracą moc dotychczasowe przepisy w przedmiotach, unormowanych tym dekretem.

2. W szczególności tracą moc:

1) ustawa z dnia 26 lipca 1919 r. o utraconych tytułach na okaziciela (Dz. U. R. P. Nr 69, poz. 406) wraz z wszystkimi późniejszymi zmianami i uzupełnieniami;

2) rozporządzenie cesarskie z dnia 31 sierpnia 1915 r. o umarzaniu dokumentów (Dz. u. p. austr. Nr 257);

3) § 115 normy jurysdykcyjnej z dnia 1 sierpnia 1895 r. (Dz. u. p. austr. Nr 110), utrzymany w mocy art. XXV pkt 2 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

4) §§ 1003—1024 niemieckiej ustawy postępowania cywilnego, utrzymane w mocy art. XXXI § 2 pkt. 6 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

5) postanowienia statutów towarzystw kredytowych i innych osób prawnych, uprawnionych do emitowania dokumentów, o ile dotyczą umorzenia tych dokumentów;

6) §§ 799 i 800 niemieckiego kodeksu cywilnego, utrzymane w mocy art. XXVII § 3 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań, jako też § 1162 tegoż kodeksu;

7) art. III pkt 8 przepisów wprowadzających kodeks zobowiązań;

8) art. XXV pkt 4 przepisów wprowadzających kodeks postępowania cywilnego;

9) art. XIX i LXV przepisów wprowadzająycch kodeks handlowy.

Art. 14. Sprawy o umorzenie dokumentów wszczęte przed dniem wejścia w życie dekretu niniejszego, toczą się aż do zakończenia według przepisów dotychczasowych. Jednak postępowanie będzie na żądanie wnioskodawcy umorzone i może być ponownie wszczęte na podstawie przepisów niniejszego dekretu.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

w/z Minister Sprawiedliwości:
**Leon Chajn**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 20).

18

# DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

## w sprawie zmiany dekretu z dnia 22 lutego 1946 r. o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu we władzach wymiaru sprawiedliwości osób, mających kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

**Art. 1.** W art. 5 dekretu z 22 lutego 1946 r. o rejestracji i przymusowym zatrudnieniu we władzach wymiaru sprawiedliwości osób, mających kwalifikacje do objęcia stanowiska sędziowskiego (Dz. U.R.P. Nr 9, poz. 65) wprowadza się zmiany następujące:

1) w ust. 1 wyrazy: „1946 r." zastępuje się wyrazami: „1947 r.";

2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister Sprawiedliwości może w poszczególnych przypadkach przedłużyć okres powołania nie dłużej niż o jeden rok";

3) dodaje się ustępy 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Adwokat jako też aplikant adwokacki powołany na podstawie ust. 1 nie wykonuje w okresie powołania swego zawodu, zachowuje jednak nabyte już z tytułu wykonywania zawodu uprawnienie do przydziału lokali w myśl art. 4 ust. 2 lit. g) dekretu z dnia 21 grudnia 1945 r. o publicznej gospodarce lokalami i kontroli najmu (Dz. U.R.P. z 1946 r. Nr 4, poz. 27) nawet w przypadku wyznaczenia go na stanowisko służbowe w innej miejscowości.

4. Ograniczeń z art. 61 prawa o ustroju adwokatury nie stosuje się do adwokatów i aplikantów adwokackich, powołanych na podstawie ust. 1".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Sprawiedliwości:
**Henryk Świątkowski**

Minister Administracji Publicznej:
**Władysław Kiernik**

Minister Ziem Odzyskanych:
**Władysław Gomułka**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 21).

## 19.

# DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

**o zmianie dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U.R.P. Nr 56, poz. 311) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do wypuszczania biletów skarbowych. Ogólna suma każdocześnie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie dekretu niniejszego, nie może przekraczać 6 miliardów złotych".

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1947 r Nr 4, poz. 17).

## 20.

# DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

**o zmianie dekretu o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U.R.P. Nr 51, poz. 294) wprowadza się następujące zmiany:

1. Tytuł otrzymuje brzmienie:

„O zasiłkach i pomocy dla ofiar wrogów demokratycznego ustroju Polski".

2. Art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Prawo do zasiłków i pomocy na podstawie niniejszego dekretu przysługuje:

1) osobom, które w związku ze swoją działalnością urzędową, polityczną lub społeczną doznały stałego lub czasowego uszkodzenia zdrowia w stopniu powodującym ich całkowitą lub częściową niezdolność do pracy zarobkowej na skutek aktów terrorystycznych wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego;

2) pozostałym po osobach, które poniosły śmierć w warunkach wymienionych w pkt 1 oraz pozostałym po tych osobach, które w dniu śmierci korzystały lub miały prawo korzystania z zasiłków na podstawie pkt 1".

3. Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Za pozostałych w rozumieniu pkt 2 art. 1 uważa się:

a) wdowę, chociażby związku małżeńskiego nie zawarto w formie prawem przepisanej, jeżeli pozostawała w trwałej spólnocie małżeńskiej z poległym lub zmarłym;

b) dzieci urodzone z małżeństwa, uprawnione, przysposobione oraz dzieci pozamałżeńskie i pasierbów do 18 roku życia, a jeżeli kształcą się w szkołach średnich, wyższych lub zawodowych — do 25 roku życia;

c) inne osoby niezdolne do pracy zarobkowej, które pozostawały na wyłącznym utrzymaniu osoby poległej lub zmarłej;

4. Art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Osobom wymienionym w pkt 1 art. 1 przysługuje prawo do zasiłków w wysokości, którą ustali komisja kwalifikacyjna, biorąc pod uwagę stopień utraty zdolności do pracy zarobkowej i zarobek poszkodowanych przed doznanym uszkodzeniem zdrowia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. a) służy prawo do zasiłków w wysokości 60% wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osobom wymienionym w art. 2 lit. b) i c) służy prawo do zasiłków w wysokości 40% wyna-

grodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Łączna kwota zasiłków przypadających osobom pozostałym (art. 2) nie może przekraczać podwójnego wynagrodzenia urzędnika państwowego X grupy uposażenia.

Osóby wymienione w art. 2 lit. a) i b) oraz wdowcy odpowiadający warunkom wymienionym pod lit. c) tegoż artykułu mają pierwszeństwo przed rodzicami, rodzice zaś przed innymi uprawnionymi osobami.

W przypadkach, gdy uprawnionym z mocy niniejszego dekretu służy także z jakiegokolwiek innego tytułu zaopatrzenie ze Skarbu Państwa, monopolu lub przedsiębiorstwa państwowego albo instytucji ubezpieczeń społecznych, uprawniony ma prawo wyboru".

5. W art. 7 wyrazy: „wdowy i sieroty po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Państwa Polskiego art. 1" zastępuje się wyrazami: „osoby wymienione w art. 1".

6. W art. 7 lit. b) po wyrazach: „do pracy, w otrzymywaniu" dodaje się wyraz: „koncesji".

7. W art. 8 wyrazy: „zaopatrywania i zasiłków" zastępuje się wyrazami: „zasiłków i pomocy".

8. W tymże art. 8 dodaje się ustęp drugi w brzmieniu:

„Komisje kwalifikacyjne ustalają stopień utraty zdolności do pracy zarobkowej w trybie określonym w rozporządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej wydanym w porozumieniu z Ministrem Zdrowia".

9. W art. 9 wyraz „oraz" zastępuje się przecinkiem, a po wyrazie „Handlu" dodaje się wyrazy „oraz Ziem Odzyskanych".

Art. 2. Upoważnia się Ministra Pracy i Opieki Społecznej do ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 13 listopada 1945 r. o zasiłkach i pomocy dla wdów i sierot po ofiarach wrogów demokratycznego ustroju Polski (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 294) z uwzględnieniem zmian wprowadzonych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Bezpieczeństwa Publicznego, Skarbu, Zdrowia, Oświaty, Przemysłu, Aprowizacji i Handlu oraz Ziem Odzyskanych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

w/z Minister Pracy i Opieki Społecznej:
**Edmund Giebartowski**

Minister Administracji Publicznej:
**Władysław Kiernik**

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
**Stanisław Radkiewicz**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

w/z Minister Zdrowia:
**Tadeusz Michejda**

Minister Oświaty:
**Czesław Wycech**

w/z Minister Przemysłu:
**Eugeniusz Szyr**

Minister Aprowizacji i Handlu:
**Jerzy Sztachelski**

Minister Ziem Odzyskanych:
**Władysław Gomułka**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz 22).

## 21.

## DEKRET

z dnia 3 stycznia 1947 r.

**o uregulowaniu ubezpieczeń rzeczowych i osobowych.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. 1. Wykonywanie działalności ubezpieczeniowej w zakresie ubezpieczeń rzeczowych i osobowych wymaga zezwolenia władzy nadzorczej.

2. Zezwolenie może być udzielone jedynie: państwowym, prawno-publicznym bądź spółdzielczym zakładom ubezpieczeń.

3. Mocą niniejszego dekretu otrzymują ze-

zwolenia na dalszą działalność ubezpieczeniową w zakresie ustalonym w tym dekrecie:

a) Towarzystwo Reasekuracyjne „Warta" Sp. Akc. w Warszawie,

b) Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

4. Władzą nadzorczą w rozumieniu niniejszego dekretu jest Minister Skarbu.

Art. 2. 1. Krajowe i zagraniczne prywatne zakłady ubezpieczeń bez względu na swoją formę prawną tracą prawo do wykonywania dalszej działalności ubezpieczeniowej.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie.

3. Zatwierdza się zarządzenia władzy nadzorczej, mocą których zakładom ubezpieczeń wymienionym w ust. 1 cofnięto po wyzwoleniu kraju zezwolenie na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej.

Art. 3. 1. Ustanawia się na obszarze Państwa w zakresie ubezpieczeń rzeczowych przymus ubezpieczenia budowli od ognia.

2. Pozostałe rodzaje ubezpieczeń rzeczowych są wykonywane w trybie umownym, jednakże Minister Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi Ministrami może ustalać w drodze rozporządzeń obowiązek ubezpieczenia dla oznaczonych kategoryj ryzyk w ubezpieczeniach rzeczowych.

Art. 4. 1. Ubezpieczenia osobowe są wykonywane w trybie umownym.

2. Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami może jednak ustalać w drodze rozporządzeń obowiązek ubezpieczenia dla oznaczonych kategoryj osób i ryzyk w ubezpieczeniach osobowych.

3. W przypadkach przewidzianych w ust. 2 Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej i innymi zainteresowanymi ministrami może w drodze rozporządzeń tworzyć odrębne prawno - publiczne zakłady ubezpieczeń oraz wydawać dla nich statuty, określające ich organizację i zasady działalności.

Art. 5. 1. Zakłady ubezpieczeń, dopuszczone do działalności ubezpieczeniowej w Polsce na podstawie niniejszego dekretu, mogą odstępować ryzyka do reasekuracji jedynie Towarzystwu Reasekuracyjnemu „Warta" Sp. Akc. w Warszawie".

2. Prawo odstępowania ryzyk do reasekuracji zagranicznym zakładom ubezpieczeń oraz przyjmowania ryzyk do reasekuracji od zagranicznych zakładów ubezpieczeń służy wyłącznie Towarzystwu Reasekuracyjnemu „Warta" Sp. Akc. w Warszawie.

3. Władza nadzorcza, o ile uzna, że zachodzi brak wyrównania ryzyk, może zarządzić obowiązek reasekuracji dla wszystkich lub poszczególnych rodzajów ubezpieczeń oraz dla wszystkich lub poszczególnych zakładów ubezpieczeń.

4. Zasady umów reasekuracyjnych zawieranych z zagranicznymi zakładami ubezpieczeń wymagają zgody władzy nadzorczej.

Art. 6. 1. Ubezpieczenia rzeczowe objęte przymusem ubezpieczenia oraz umowne ubezpieczenia transportowe (lądowe, śródlądowe, morskie i powietrzne) prowadzi wyłącznie Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych może ponadto prowadzić umowne ubezpieczenia rzeczowe i osobowe.

Art. 7. 1. Z dniem 1 stycznia 1947 r. Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych wchodzi we wszystkie prawa i obowiązki Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Kasy Strażackiej w Poznaniu, które z dniem tym przestają istnieć. Wynikające z tego tytułu przejęcie majątku jest wolne od wszelkich podatków i opłat. Przepisanie praw hipotecznych nastąpi na jednostronny wniosek Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

2. Upoważnia się Ministra Skarbu do regulowania w drodze rozporządzeń spraw związanych z przejęciem przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych — Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych i Kasy Strażackiej w Poznaniu.

Art. 8. Sposób lokowania przez zakłady ubezpieczeń funduszów i rezerw określa corocznie Minister Skarbu w drodze ustalenia dla każdego zakładu planu lokat.

Art. 9. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu przechodzi na własność Skarbu Państwa 60% akcyj Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie, mianowicie przechodzą na własność Skarbu Państwa: wszystkie akcje będące własnością Poznańskiego Związku Komunalnego, wszystkie akcje będące własnością Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych w Poznaniu, reszta zaś brakująca do 60% akcyj przechodzi na własność Skarbu Państwa z akcyj, będących własnością Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Akcje te w imieniu Skarbu Państwa przyjmuje Minister Skarbu.

2. Wysokość odszkodowania za przejęte przez Skarb Państwa w myśl ust. 1 akcje ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

3. Upoważnia się Ministra Skarbu do powzięcia decyzji w sprawie podwyższenia kapitału akcyjnego Towarzystwa Reasekuracyjnego „Warta" Sp. Akc. w Warszawie do kwoty 500.000.000 zł, do dokonania wpłat rzeczowych i gotówkowych, niezbędnych dla zachowania ustalonej wyżej granicy udziału Skarbu Państwa w ogólnym kapitale akcyjnym oraz do dokonania operacyj finansowych związanych z tymi wpłatami.

Art. 10. 1. Zakłady ubezpieczeń, które w myśl niniejszego dekretu utraciły prawo do wykonywania dalszej działalności ubezpieczeniowej, podlegają likwidacji.

2. Likwidację krajowych prywatnych zakładów ubezpieczeń powierza się:

a) w odniesieniu do zakładów, których przedmiotem działalności były wyłącznie ubezpieczenia rzeczowe lub rzeczowe i osobowe, Powszechnemu Zakładowi Ubezpieczeń Wzajemnych,

b) w odniesieniu do zakładów, których przedmiotem działalności były wyłącznie ubezpieczenia osobowe, zakładom ubezpieczeń, prowadzącym wyłącznie ubezpieczenia osobowe, stosownie do zarządzeń, jakie wyda Minister Skarbu.

3. Zagraniczne zakłady ubezpieczeń podlegają likwidacji z zastosowaniem przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U.R.P. Nr 9, poz. 64).

4. Upoważnia się Ministra Skarbu do regulowania w drodze rozporządzeń spraw związanych z likwidacją umów z zakresu ubezpieczeń osobowych, zawartych z zakładami ubezpieczeń, podlegającymi likwidacji, a w szczególności do regulowania sposobu likwidacji umów w drodze wykupu, bądź w drodze przekazania portfelu wraz z rezerwami odpowiednim zakładom ubezpieczeń osobowych. Poza tym przy likwidacji krajowych prywatnych zakładów ubezpieczeń stosuje się przepisy powołane w ust. 3.

5. Prawno-publiczne zakłady ubezpieczeń nie wymienione w art. 1 ust. 3, a nie podlegające przejęciu przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych (art. 7), o ile w terminie 1 roku od dnia wejścia w życie niniejszego dekretu nie otrzymają zezwolenia na wykonywanie działalności ubezpieczeniowej, podlegają likwidacji w myśl zasad określonych w ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.

Art. 11. Dekret niniejszy nie narusza przepisów o ubezpieczeniach społecznych.

Art. 12. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 13. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Z dniem wejścia w życie niniejszego dekretu tracą moc obowiązującą sprzeczne z nim przepisy, a w szczególności przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 stycznia 1928 r. o kontroli ubezpieczeń (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 64), które są sprzeczne z przepisami niniejszego dekretu.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
**Adam Kuryłowicz**

Minister Administracji Publicznej:
**Władysław Kiernik**

Minister Ziem Odzyskanych:
**Władysław Gomułka**

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
**Stanisław Mikołajczyk**

w/z Minister Odbudowy:
**Stefan Pietrusiewicz**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 23).

**22.**

## DEKRET

z dnia 9 stycznia 1947 r.

**o zawieszeniu biegu przedawnienia i przedłużeniu terminów prawa wekslowego i czekowego.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz.1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r., zawiesza się bieg przedawnienia, przewidzianego w art. 70 prawa wekslowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U R. P. Nr 37, poz. 282) i w art. 52 prawa czekowego z dnia 28 kwietnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 283), do dnia 31 grudnia 1947 r., o ile do dnia 25 sierpnia 1939 r. roszczenia te nie uległy przedawnieniu.

Art. 2. Terminy do przedsięwzięcia czynności, wymaganych według przepisów prawa wekslowego i czekowego dla zachowania prawa zwrotnego poszukiwania, przedłuża się do dnia

31 grudnia 1947 r. dla weksli i czeków, wystawionych przed dniem 9 maja 1945 r., o ile terminy te do dnia 25 sierpnia 1939 r. nie upłynęły.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Sprawiedliwości:
**Henryk Świątkowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 24).

**23.**

## DEKRET

z dnia 9 stycznia 1947 r.

**o upoważnieniu Ministra Skarbu do udzielenia poręki państwowej za zobowiązania przedsiębiorstwa „Gdynia — Ameryka Linie Żeglugi S. A." w Gdyni.**

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Upoważnia się Ministra Skarbu do udzielenia poręki państwowej do wysokości 2.100.000 dolarów Stanów Zjednoczonych Ameryki za zobowiązania przedsiębiorstwa „Gdynia—Ameryka Linie Żeglugowe S.A." w Gdyni z tytułu nabycia statków w Stanach Zjednoczonych Ameryki.

Art. 2. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
**Bolesław Bierut**

Prezes Rady Ministrów:
**Edward Osóbka-Morawski**

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 26).

**24.**

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 6 grudnia 1946 r.

**w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym.**

Na podstawie art. 8 ust. (3) i (4), art. 10 ust. (1) pkt 1), art. 11 pkt 5) i 9), art. 13 pkt 10), art. 33 i art. 37 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U.R.P. Nr 2, poz. 14) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy rozporządzenia niniejszego.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 8 stycznia 1946 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 2, poz. 14).

**Do art. 1 ust. (2).**

§ 2. Za państwowe lub samorządowe przedsiębiorstwo, podlegające oddzielnie obowiązkowi podatkowemu mimo braku odrębnej osobowości prawnej, uważa się zespół urządzeń o wspólnych założeniach gospodarczych objętych jedną rachunkowością i jednym bilansem.

**Do art. 2 ust. (1).**

§ 3. Przedsiębiorstwa o mieszanym kapitale: państwowym, spółdzielczym lub związków samorządu terytorialnego nie objęte planem gospodarczym Państwa podlegają opodatkowaniu według przepisów działu II dekretu.

**Do art. 2 ust. (2).**

§ 4. Objęte planem gospodarczym Państwa przedsiębiorstwa o mieszanym kapitale: państwowym, spółdzielczym lub związków samorządu terytorialnego podlegają opodatkowaniu według przepisów działu IV dekretu.

**Do art. 3 ust. (4) pkt 1).**

§ 5. 1. Osoby fizyczne przybyłe do Rzeczypospolitej na pobyt czasowy, z góry przewidziany na okres dłuższy niż sześć miesięcy podlegają nieograniczonemu obowiązkowi podatkowemu.

2. Przy ocenie obowiązku podatkowego osób fizycznych mających na obszarze Rzeczypospolitej miejsce zamieszkania lub miejsce pobytu oraz osób przybyłych na pobyt czasowy, z góry przewidziany na okres dłuższy niż 6 miesięcy, jest rzeczą obojętną, czy dana osoba przebywa w jednej miejscowości, czy też kolejno w różnych miejscowościach. Chwilowe przerwy w pobycie, spowodowane przemijającą nieobecnością, pozostają bez wpływu na obowiązek podatkowy.

**Do art. 3 ust. (4) pkt 2).**

§ 6. 1. Przepisy prawa spadkowego określają, w jakich przypadkach spadek należy uznawać za wakujący (nieobjęty).

2. Rozmiar obowiązku podatkowego dla spadków wakujących (nieobjętych) określa się według rozmiaru obowiązku podatkowego spadkodawcy.

**Do art. 3 ust. (4) pkt. 3).**

§ 7. Siedzibę osoby prawnej określa jej statut lub też inny akt prawny, na którym osoba prawna opiera swoje istnienie; jeżeli statut lub akt tego nie określa, siedzibą osoby prawnej jest siedziba zarządu osoby prawnej.

**Do art. 3 ust. (5) pkt 1) lit. b).**

§ 8. Za wykonywanie świadczeń rzeczy lub usług, podlegających podatkowi obrotowemu, uważa się również udział w spółkach jawnych, w spółkach komandytowych oraz udział w przedsiębiorstwach w charakterze cichego spólnika, jeżeli spółka lub przedsiębiorstwo wykonuje świadczenia podlegające podatkowi obrotowemu.

**Do art. 5.**

§ 9. 1. Przepisy art. 5 dekretu mają zastosowanie w przypadku, gdy umowa między Państwem Polskim a innym państwem o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu nie zawiera odmiennych przepisów.

2. Podatnik, żądający na zasadzie art. 5 dekretu wyłączenia od opodatkowania dochodów osiąganych zagranicą, obowiązany jest przed uprawomocnieniem się wymiaru podatku udowodnić, że dochody te podlegają zagranicą podatkowi tego samego rodzaju. Dochody powyższe wyłącza właściwa władza podatkowa z podstawy opodatkowania po stwierdzeniu, że państwo obce postępuje według zasad wzajemności co do takich samych dochodów, płynących ze źródeł znajdujących się na obszarze Państwa.

**Do art. 6 pkt. 2).**

§ 10. 1. Wolne od podatku są:

a) przedsiębiorstwa państwowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji państwowej,
b) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem związków samorządu terytorialnego prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji związków samorządu terytorialnego.

2. Za prowadzone wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego uważa się te przedsiębiorstwa państwowe albo związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym albo związków samorządu terytorialnego, których działalność przeznaczona jest wyłącznie na zaspakajanie potrzeb administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego. Za działalność taką uważa się np.: produkcję i dostawę wyłącznie na rzecz władz administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego urządeń biurowych, maszyn do pisania, maszyn do liczenia, książek, pism, druków, materiałów pisemnych itp.

3. W przypadkach, gdy przedsiębiorstwa państwowe lub związków samorządu terytorialnego oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego choćby częściowo prowadzone są nie na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego, podlegają one obowiązkowi podatkowemu od całości dochodu, a więc i od tej części dochodu, jaką uzyskały z działalności przeznaczonej na potrzeby administracji państwowej lub związków samorządu terytorialnego.

**Do art. 6 pkt 6).**

§ 11. 1. Jeżeli osoby prawne, wymienione w art. 6 pkt 6), wśród źródeł przychodów posiadają również przedsiębiorstwa obliczone na zysk, podlegają opodatkowaniu od nadwyżek uzyskanych z przedsiębiorstw, chociażby nadwyżki te łącznie z nadwyżkami z innych źródeł przychodów były zgodnie ze statutem w całości obracane na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne; ewentualnie

poniesione niedobory z innych źródeł przychodów nie podlegają potrąceniu od sumy nadwyżek z przedsiębiorstw.

2. Dochody uzyskane z innych źródeł niż z przedsiębiorstw podlegają opodatkowaniu w całości, jeżeli obracane są choćby częściowo na inne cele niż wymienione w art. 6 pkt 6).

3. Nie uważa się za przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 6 pkt 6) sporadycznie urządzanych imprez o charakterze rozrywkowym, widowiskowym, sportowym itp., chociażby te imprezy były przedsięwzięte dla zysku.

**Do art. 6 pkt 7).**

§ 12. Związki zawodowe, które choćby częściowo obracają dochody na cele inne aniżeli przewidziane w statucie, podlegają obowiązkowi podatkowemu od całości dochodu.

**Do art. 6 pkt 8).**

§ 13 . 1. Za osoby podlegające podatkowi gruntowemu uważa się osoby, na których ciąży obowiązek podatkowy w zakresie tego podatku zgodnie z art. 5 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. W przypadku łącznego opodatkowania na podstawie art. 15 dekretu przy ocenie obowiązku podatkowego bierze się również pod uwagę źródła przychodów należące do członka rodziny, którego dochód podlega łącznemu opodatkowaniu.

3. Jeżeli osoby podlegające podatkowi gruntowemu podlegają obowiązkowi podatkowemu w podatku dochodowym na skutek osiągania dochodu także z innych źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 2) — 7), obowiązek ten rozciąga się również i na dochód z gospodarstwa rolnego, z którego nadwyżka w wysokości określonej w § 19 podlega doliczeniu do sumy nadwyżek z pozostałych źródeł przychodów.

W przypadku doliczenia nadwyżki z gospodarstwa rolnego do sumy nadwyżek z innych źródeł przychodów, od kwoty podatku dochodowego obliczonego od dochodu według skali z art. 18 potrąca się 25% kwoty wymierzonego podatku gruntowego, z tym, że po potrąceniu podatku gruntowego nie może pozostać niższa kwota podatku dochodowego, aniżeli wynosi podatek dochodowy przypadający stosunkowo na dochód z innych źródeł przychodów.

Przykłady:

| | | |
|---|---|---|
| I. | nadwyżka z przedsiębiorstwa | 150.000 zł |
| | nadwyżka z gospodarstwa rolnego: (przychód przyjęty za podstawę przy wymiarze podatku gruntowego dla gospodarstwa o obszarze 20 ha — 80.000 zł — nadwyżka 25% przychodu) . . . . . . . | 20.000 zł |
| | | 170.000 zł |
| | Podatek dochodowy (19%) . | 32.300 zł |
| | potrąca się 25% wymierzonego podatku gruntowego (25% od 3.200 zł) . . . | 800 „ |
| | pozostaje podatku dochod. | 31.500 zł |
| II. | nadwyżka z przedsiębiorstwa | 18.000 „ |
| | nadwyżka z gospodarstwa rolnego (jak w przykładzie I) | 20.000 „ |
| | | 38.000 zł |
| | Podatek dochodowy (3%) | 1.140 „ |

Po potrąceniu 25% wymierzonego podatku gruntowego t. j. 800 zł pozostałoby 340 zł, a więc mniej niż przypada stosunkowo podatku dochodowego na nadwyżkę z przedsiębiorstwa, którą to sumę oblicza się według wzoru

38.000:1.140=18:000:x

przy czym x oznacza podatek dochodowy przypadający stosunkowo na nadwyżkę z przedsiębiorstwa; x równa się 540 zł, przeto podatek dochodowy wynosi 540 zł.

**Do art. 7 ust. (2).**

§ 14. Nadwyżkę lub niedobór ustala się osobno z każdego źródła przychodów podlegającego opodatkowaniu. Po ustaleniu nadwyżki lub niedoboru z każdego źródła przychodów sumuje się nadwyżki z tych źródeł, które dały nadwyżki oraz sumuje się niedobory z tych źródeł, które dały niedobory i po potrąceniu sumy niedoborów otrzymuje się ogólną nadwyżkę lub ogólny niedobór. Potrąceniu od sumy nadwyżek podlegają jedynie niedobory poniesione w danym roku podatkowym. Niedoborów ze źródeł przychodów, z których dochód jest wolny od podatku i niedoborów ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych nie bierze się pod uwagę przy ustalaniu sumy nadwyżek.

**Do art. 8 ust. (2) pkt 1).**

§ 15. 1. Za gospodarstwo rolne uważa się gospodarstwo rolne w rozumieniu art. 4 ust. 2 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

2. W przypadku łącznego opodatkowania na podstawie art. 15 gospodarstwo rolne, stanowiące własność członka rodziny, którego dochody na podstawie art. 15 podlegają doliczeniu do dochodu podatnika, stanowi źródło przychodów, choćby ten członek rodziny nie posiadał poza nim innych źródeł przychodów.

**Do art. 8 ust. (2) pkt 2).**

§ 16. Za inne nieruchomości uważa się nieruchomości podlegające podatkowi od nieruchomości na podstawie art. 15 dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128).

**Do art. 8 ust. (2) pkt 6) i ust. (4).**

§ 17. 1. Za sprzedaż przedmiotów majątkowych, stanowiącą źródło przychodów w rozumieniu art. 8 ust. (2) pkt 6) dekretu, uważa się sprzedaż:
a) nieruchomości gruntowych i budynkowych bądź ich części, z wyjątkiem gospodarstw rolnych,
b) przedsiębiorstw bądź ich części,
c) udziałów w spółkach z wyjątkiem akcyj,
d) innych przedmiotów majątkowych, jeżeli sprzedaż ma charakter tranzakcji spekulacyjnej.

2. Do praw majątkowych zalicza się w szczególności prawa do patentów na wynalazki, wynalazków, specjalnych metod produkcji, rent wszelkiego rodzaju, prawa użytkowania i używania z wyjątkiem praw użytkowania gospodarstw rolnych, uprawnienia przemysłowe, autorskie i inne.

3. Sprzedaży przedmiotów, które służą do osobistego lub domowego użytku podatnika, oraz dzieł sztuki, książek, pamiątek historycznych itp. gromadzonych nie zawodowo i nie w celu osiągnięcia zysku nie uważa się za źródło przychodów.

4. Sprzedaż przedmiotów i praw majątkowych uzyskanych przez podatnika w drodze spadku, zapisu, darowizny lub wyposażenia nie stanowi źródła przychodów.

5. Nadwyżką ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych jest różnica między ceną uzyskaną ze sprzedaży tych przedmiotów i praw majątkowych a kosztem ich nabycia lub wytworzenia zmniejszona o wartość poczynionych nakładów w czasie posiadania przedmiotów i praw majątkowych trwale zwiększających lub ulepszających ich substancję oraz o koszta sprzedaży, a zwiększona o wartość dokonanych odpisów na zużycie.

**Do art. 8 ust. (4).**

§ 18. 1. Wartość przedmiotów i praw majątkowych stanowiących własność podatnika przed dniem 1 września 1939 r., jak również wartość poczynionych do tego czasu nakładów przyjąć należy w wysokości dwudziestopięciokrotnej ceny kupna lub wytworzenia.

2. Cenę kupna lub wytworzenia nie wyrażoną w walucie obiegowej z dnia 31 sierpnia 1939 r. należy przeliczyć na tę walutę według relacji obowiązującej w tej dacie.

3. Jeżeli nie można ustalić ceny kupna lub wytworzenia, wartość przedmiotów i praw majątkowych przyjąć należy w tej wysokości, jaką posiadały w dniu 31 sierpnia 1939 r. z zastosowaniem do niej mnożnika 25. Wartość tę ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

4. Wartość przedmiotów i praw majątkowych nabytych lub wytworzonych przez podatnika po dniu 31 sierpnia 1939 r. stanowi rzeczywista cena kupna lub wytworzenia; jeżeli nie była ona wyrażona w złotych, należy przeliczyć ją na złote według relacji obowiązującej. Jeżeli ceny kupna lub wytworzenia nie można ustalić, należy przyjąć tę wartość przedmiotów i praw majątkowych, jaką one posiadały w dniu nabycia lub wytworzenia. Wartość tę ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych.

**Do art. 8 ust. (3).**

§ 19. Nadwyżkę z gospodarstwa rolnego przyjmuje się w wysokości 25% przychodu przyjętego za podstawę opodatkowania przy wymiarze podatku gruntowego.

**Do art. 9.**

§ 20. 1. Za przychód z budynków wynajętych uważa się rzeczywiście osiągnięty w roku podatkowym czynsz najmu za domy, łącznie z wynagrodzeniem za dodane ruchomości, podwórza, składy, place, ogrody itp., oraz wynagrodzenie za używanie urządzonej przez właściciela domu instalacji gazu, wodociągu, windy i innych urządzeń.

2. Do czynszu najmu należy doliczyć wartość pieniężną świadczeń ubocznych, obciążających najemcę na korzyść wynajmującego, jak również wartość pieniężną wszelkich korzyści, zastrzeżonych wynajmującemu.

3. Za przychód z budynków, zajmowanych lub używanych w całości lub w części przez samego właściciela lub członków jego rodziny, albo odstąpionych bezpłatnie do używania innym osobom — uważa się wartość czynszową ustaloną w wysokości czynszu, jakiby został uzyskany w razie wynajęcia w roku podatkowym.

4. Przy ustalaniu wartości czynszowej należy uwzględnić również należące do budynków podwórza, ogrody domowe, parki itp.

5. Ustalenia wartości czynszowej dokonuje się przez porównanie z rzeczywistym czynszem najmu lokali lub pomieszczeń podobnego rodzaju w tej samej miejscowości.

6. Jeżeli właściciel używa budynku lub części tegoż wyłącznie do celów własnego przedsiębiorstwa, nie należy brać w rachubę wartości czynszowej ani przy obliczaniu przychodu, ani przy obliczaniu odnośnych kosztów produkcji.

7. Z budynków lub ich części, które właściciel oddał bezpłatnie do użytku na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, wyznaniowe, opieki społecznej i dobroczynne, nie przyjmuje się ani wartości czynszowej ani kosztów poniesionych z tytułu posiadania tego rodzaju budynków.

§ 21. 1. Za przychody z kapitałów pieniężnych uważa się:
a) odsetki od pożyczek, wkładów, rachunków bieżących i innych podobnych lokat

kapitałów pieniężnych, odsetki od narosłych odsetek i od innych nieotrzymanych w terminie sum, odszkodowania umowne za niezwrócony w terminie kapitał lub niezapłacone w terminie odsetki;

b) odsetki od wszelkiego rodzaju papierów procentowych państwowych, publicznych i prywatnych, chociażby te papiery były uwolnione od opłaty podatków innego rodzaju;

c) dywidendy i inne zyski z udziałów otrzymane z tytułu uczestnictwa w spółkach akcyjnych, spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółdzielniach, towarzystwach kredytowych, jeżeli siedziba osoby prawnej znajduje się za granicą.

2. Odsetki, zawarte w wierzytelnościach wekslowych lub innych nieoprocentowanych zobowiązaniach pieniężnych, które jednak mają być zwrócone w sumie przewyższającej pierwotną sumę kapitału, dolicza się do przychodu tego roku, w którym je razem z kapitałem odebrano.

3. Za przychód z praw majątkowych uważa się:

a) powtarzające się periodycznie renty (dziedziczne, dożywotnie, terminowe), jakie wypłacają zakłady ubezpieczeń, kasy emerytalne, wdowie lub inne kasy i zakłady podobnego rodzaju, albo których tytuł prawny polega na darowiźnie, fundacji, rozporządzeniu ostatniej woli, lub na kupnie renty, z wyjątkiem stanowiących wynagrodzenia w rozumieniu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), zmienionego dekretem z dnia 12 czerwca 1946 r. (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 187);

b) renty z tytułu wykupu lub odszkodowania, świadczenia tytułem odstępnego i dożywocia, przychody z prawa służebności jak użytkowania i prawa mieszkania, z ciężarów gruntowych i podobnych uprawnień;

c) przychody za zaniechanie wykonywania lub z wykonywania uprawnień, patentów, przywilejów, wynalazków, z praw do przedstawień, wszelkich praw autorskich itp.;

d) przychody w postaci świadczeń i wsparć wszelkiego rodzaju, jeżeli świadczący zobowiązał się ważnie do ich wypłacania, albo też jest do tego obowiązany na mocy ustawy lub wyroku sądowego, z wyjątkiem wymienionych w art. 13 pkt 2) dekretu;

e) przychody właścicieli przedsiębiorstw za wstrzymanie lub ograniczenie ruchu przedsiębiorstwa i za zrzeczenie się udziału w zyskach.

4. Skapitalizowane renty, których tytuł prawny polega na darowiźnie, fundacji lub rozporządzeniu ostatniej woli, nie stanowią przychodu z praw majątkowych.

§ 22. Za przychody z innych źródeł uważa się wszelkie przychody, nie pochodzące ze źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 1—6), w szczególności przychody z prywatno-prawnych niezawodowych odpłatnych świadczeń nie należących do źródeł przychodów wymienionych w art. 8 ust. (2) pkt 3) i 4), jak np. z dorywczego pośrednictwa, wynajęcia ruchomości, części lokalu, przychody duchownych z opłat stuły oraz z innych darów, jakie otrzymują duchowni ze względu na swój urząd.

**Do art. 9 ust. (3).**

§ 23. Przychody osiągnięte w naturze przelicza się na wartość pieniężną według przeciętnych cen rynkowych w roku podatkowym z uwzględnieniem czasu, w którym te przychody zostały osiągnięte. O wysokości przeciętnych cen decyduje miejsce, w którym znajduje się źródło przychodów.

**Do art. 10 ust. (1).**

§ 24. Potrącalność kosztów uzyskania przychodów z poszczególnych źródeł należy oceniać w każdym przypadku z osobna, biorąc pod uwagę następujące zasady ogólne:

a) kosztami uzyskania przychodów są tylko wydatki poniesione w tym celu, aby z danego źródła osiągnąć, bądź zachować lub zabezpieczyć przychód, nie zaś wydatki związane z nabyciem samego źródła przychodów z jego powiększeniem lub ulepszeniem; wydatki te są jednak potrącalne przy ustalaniu nadwyżki ze sprzedaży przedmiotów i praw majątkowych i to bez względu na czas ich poniesienia;

b) z wyjątkiem określonym w art. 9 ust. (2) dekretu tylko takie koszty nadają się do potracenia z przychodu, które podatnik już rzeczywiście poniósł, a nie takie, które mógłby ponieść, lub wśród pewnych okoliczności musiałby ponieść, ani takie, które zaoszczędził sobie własną pracą lub też pracą bezpłatną członków rodziny, albo innych osób.

**Do art. 10 ust. (1) pkt 1).**

§ 25. 1. Przez prawidłowe coroczne odpisy na zużycie rozumie się odpisy odpowiadające rzeczywistemu zmniejszeniu się wartości, jakiemu uległy przedmioty podlegające zużyciu w okresie miarodajnym do wymiaru podatku wskutek zużycia. Miarą wysokości dopuszczalnych odpisów jest wyłącznie faktyczne zużycie. Zużycie to ustala się w stosunku procentowym do kosztów nabycia lub wytworzenia przedmiotu. W razie trudności w ustaleniu tych kosztów

należy posiłkować się inną zbliżoną wartością, jak np. przy nieruchomościach sumą szacunku ubezpieczenia od ognia z dodatkiem 10% na fundamenty. Przyjęta wartość przedmiotu jest podstawą odpisów z tytułu zużycia w latach następnych.

2. Przy nabytych odpłatnie przywilejach i prawach terminowych (wynalazki, prawa autorskie i t. p.) należy wysokość rocznego odpisu ustalić w stosunku do wartości i czasu korzystania z tych przywilejów i praw, np. z wartości 120.000 zł przywileju trwającego 12 lat należy potrącać rocznie 1/12 część tj. 10.000 zł.

3. Wysokość odpisu tytułem zużycia zapasów kopalnianych w przypadkach wątpliwych ustala władza podatkowa po zasięgnięciu opinii biegłych, przyjmując za podstawę odpisu koszty nabycia tych zapasów lub uprawnień do ich eksploatacji; u podatników prowadzących księgi handlowe koszty nabycia wyraża z zasady wartość, wykazana w zamknięciu rocznym.

4. Wartość przedmiotów, podlegających zużyciu a stanowiących własność podatnika od czasu przed dniem 1 września 1939 r., należy przyjąć dla celów obliczenia wysokości odpisów na zużycie 25-krotnej wysokości ceny zakupu lub wytworzenia. U podatników prowadzących księgi handlowe 24/25 tych odpisów należy przenieść na specjalne konto „Nadzwyczajne odpisy na zużycie" i wprowadzić do pasywów bilansu przedsiębiorstwa.

**Do art. 10 ust. (1) pkt 2).**

§ 26. Straty na przedmiotach majątkowych, służących do osiągnięcia, zachowania lub zabezpieczenia przychodów, są potrącalne w wysokości udowodnionej lub uprawdopodobnionej, nie pokrytej sumą ubezpieczeniową i odpisami z tytułu zużycia, tylko z przychodów z tego roku, w którym strata rzeczywiście nastąpiła; potrącenie takich strat z przychodów następnych lat nie jest dopuszczalne.

**Do art. 11 pkt 5).**

§ 27. 1. Jeżeli procenty i wynagrodzenia za udzielone pożyczki lub oddane do użytkowania wkłady niepieniężne, wypłacane przez osobę prawną udziałowcom i akcjonariuszom, przekraczają wysokość odsetek prawnych, wówczas wszystkie kwoty rozdzielone z tego tytułu nie stanowią kosztów uzyskania przychodów.

2. Wartość wkładów niepieniężnych oblicza się według przeciętnych cen rynkowych z okresu i miejsca ich poczynienia.

**Do art. 11 pkt 9).**

§ 28. 1. Nie uważa się za koszty uzyskania przychodów nadwyżek kwot pensyj i wszelkiego rodzaju wynagrodzeń osób, które biorą udział w zarządzie przedsiębiorstwa bądź należą do składu rady nadzorczej, komitetu dyskontowego i komisji rewizyjnej, lub działają z ich ramienia, bądź są uprawnione do samodzielnego prowadzenia przedsiębiorstwa, jak również innych pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych ponad następujące normy:

1) w spółdzielniach należących do związku rewizyjnego ponad wydatki dozwolone na ten cel przez Związek Rewizyjny Spółdzielni Rzeczypospolitej Polskiej bądź Państwową Radę Spółdzielczą; jeżeli wydatki na ten cel nie zostały w ten sposób określone, mają zastosowanie normy zawarte w pkt 2);

2) w pozostałych przedsiębiorstwach:

| | | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 10% | od obrotu | nieprzekraczającego | | | 1- | krotnej | wysokości | kapitału | własnego |
| 5,50% | „ | ponad | 1 | do | 2- | krotnej | wysokości | kapitału | własnego |
| 4,00% | „ | „ | 2 | „ | 3- | „ | „ | „ | „ |
| 3,25% | „ | „ | 3 | „ | 4- | „ | „ | „ | „ |
| 2,80% | „ | „ | 4 | „ | 5- | „ | „ | „ | „ |
| 2,50% | „ | „ | 5 | „ | 6- | „ | „ | „ | „ |
| 2,30% | „ | „ | 6 | „ | 7- | „ | „ | „ | „ |
| 2,20% | „ | „ | 7 | „ | 8- | „ | „ | „ | „ |
| 2,10% | „ | „ | 8 | „ | 9- | „ | „ | „ | „ |
| 2,00% | „ | „ | 9 | „ | 10- | „ | „ | „ | „ |
| 1,70% | „ | „ | 10 | „ | 15- | „ | „ | „ | „ |
| 1,50% | „ | „ | 15 | „ | 20- | „ | „ | „ | „ |
| 1,35% | „ | „ | 20 | „ | 30- | „ | „ | „ | „ |
| 1,20% | „ | „ | 30 | „ | 50- | „ | „ | „ | „ |
| 1,10% | „ | „ | 50 | „ | 100- | „ | „ | „ | „ |
| 1,00% | „ | „ | 100-krotną | | | | wysokość | kapitału | własnego. |

2. Normy wynagrodzenia należy ustalać w ten sposób, ażeby suma obliczona od większego obrotu przy mniejszej stopie procentowej nie była mniejsza od sumy, jaka wypadnie z obliczenia przy zastosowaniu bezpośrednio wyższej stopy procentowej do najwyższego obrotu w tej grupie.

3. Za kapitał własny przedsiębiorstwa uważa się nadwyżkę aktywów nad zobowiązaniami wobec osób trzecich.

W szczególności na kapitał własny składają się:

1) w spółkach akcyjnych, w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością i w spółdzielniach:

a) kapitał zakładowy (akcyjny, udziałowy) uwidoczniony w bilansie, zmniejszony o sumy nieuiszczonych przez akcjonariuszów wpłat na akcje oraz sumę strat, figurujących w bilansie;

b) wszelkie inne kapitały, fundusze i rezerwy, nie stanowiące zobowiązań wobec osób trzecich i nie mające przeznaczenia na sprostowanie wartości składników majątkowych, figurujących w bilansie;

c) niepodzielony zysk z lat ubiegłych i za rok podatkowy po wyłączeniu części zysku przeznaczonej na dywidendy lub udział w zysku oraz na podatek dochodowy;

2) w firmach jednoosobowych i spółkach jawnych:

a) suma figurująca na rachunku kapitału, zwiększona o salda kredytowe na rachunkach właściciela i zmniejszona o salda debetowe na rachunkach właściciela oraz o sumę strat, figurujących w bilansie; salda kredytowe na rachunkach właścicieli zwiększają kapitał własny tylko w tym przypadku, jeżeli mają charakter stały, t. j. nie są podejmowane z przedsiębiorstwa co najmniej w ciągu 4 miesięcy roku następującego po roku podatkowym;

b) wszelkie fundusze i rezerwy, nie stanowiące zobowiązań wobec osób trzecich i nie mające przeznaczenia na sprostowanie wartości składników majątkowych, figurujących w bilansie;

3) w spółkach komandytowych:

a) sumy komandytowe wpłacone efektywnie przez komandytariuszy;

b) składniki, wymienione w ust. (3) pkt 2 lit. a) i b) niniejszego paragrafu;

4) wkład spólnika cichego wpłacony efektywnie stanowi część składową kapitału własnego.

4. Kapitał zakładowy (akcyjny, udziałowy) figurujący w księgach przedsiębiorstwa w dniu 31 sierpnia 1939 r. należy dla celów obliczenia norm wynagrodzenia podwyższyć w tym stosunku, w jakim zostanie podwyższona wartość przedmiotów podlegających zużyciu, o których mowa w art. 10 ust. (1) pkt 1) dekretu.

5. W instytucjach kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje i nie posiadających kapitału zakładowego, do obliczenia norm wynagrodzenia należy przyjąć dziesiątą część listów zastawnych i obligacji wypuszczonych w obieg przez te instytucje.

6. Za obrót służący za podstawę do obliczenia norm wynagrodzenia uważa się obrót ustalony za rok podatkowy w myśl przepisów dekretu o podatku obrotowym, nie wyłączając obrotów zwolnionych od podatku.

7. Za pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych uważa się osoby upoważnione do samodzielnego prowadzenia oddziałów (filii) przedsiębiorstwa oraz wszystkich prokurentów przedsiębiorstwa, chociażby posiadali prokurę łączną.

8. W spółdzielniach za pracowników umysłowych na stanowiskach kierowniczych uważa się członków zarządu, ich zastępców oraz wszystkich pełnomocników ustanowionych przez zarząd do prowadzenia całego przedsiębiorstwa lub oddziału.

9. Jeżeli w wyniku zastosowania tabeli zawartej w ust. 1 pkt 2) niniejszego paragrafu dopuszczalne do potrącenia normy wynagrodzeń osób, o których mowa w ust. 1, czynnych i niezbędnych do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu byłyby niższe od ogólnie przyjętych norm wynagrodzeń, dyrektorzy izb skarbowych mają prawo na wniosek podatnika podwyższać te normy, najwyżej jednak do wysokości wydatków faktycznie na ten cel poniesionych i w granicach ogólnie przyjętych norm. Podwyższenie norm wynagrodzeń do wysokości przekraczającej dwukrotnie normy ustalone w ust. 1 pkt 2) wymaga zgody Ministerstwa Skarbu.

**Do art. 13 pkt 10).**

§ 29. 1. Zyski księgowe, które powstały wskutek uzyskania przez podatnika od wierzycieli całkowitego lub częściowego opustu długów w celu uzdrowienia stosunków majątkowych, nadwyrężonych przez poniesione straty, są wolne od podatku do wysokości wszystkich rzeczywiście poniesionych strat w latach ubiegłych i w roku bieżącym, zmniejszonych o fundusze rezerwowe figurujące w bilansie, jeżeli:

a) podatnik prowadzi prawidłowe księgi handlowe;

b) wysokość strat poniesionych przez podatnika spowodowała powstanie warunków do zgłoszenia upadłości zgodnie z przepisami prawa upadłościowego.

2. Rezerwy tworzone przez podatnika i przeznaczone na pokrycie nieściągalnych należności są wolne od podatku, jeżeli:

a) podatnik prowadzi prawidłowe księgi handlowe;

b) nieściągalność została udowodniona lub uprawdopodobniona.

**Do art. 14 ust. (1), (2) i (3).**

§ 30. 1. Jeżeli podatnik prowadzi księgi handlowe, a przyjęty przez niego rok rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym, wówczas podatek za dany rok podatkowy wymierza się od dochodu osiągniętego w okresie rachunkowym, którego koniec przypada na dany rok podatkowy.

Przykład: dochód osiągnięty w okresie rachunkowym 1. XI. 1945 r. do 31. X. 1946 r. podlega opodatkowaniu w roku podatkowym 1946.

2. Jeżeli księgi handlowe nie obejmują wszystkich źródeł przychodów podatnika, wówczas dochód ze źródeł nieobjętych księgami podlega opodatkowaniu w wysokości osiągniętej w roku podatkowym (kalendarzowym).

Przykład: podatnik obok źródła przychodów objętego księgami z okresem rachunkowym 1. XI. 1945 r. do 31. X. 1946 r. posiadał inne źródła przychodów nie objęte księgami — w roku podatkowym 1946 podlega opodatkowaniu dochód, osiągnięty ze źródeł przychodów objętych księgami w okresie rachunkowym 1945/46, a ze źródeł nie objętych księgami w roku kalendarzowym 1946.

3. Okres rachunkowy powinien w zasadzie obejmować 12 miesięcy, jednak w przypadkach założenia przedsiębiorstwa, zaprowadzenia ksiąg handlowych oraz gospodarczo uzasadnionego przejścia przy księgach handlowych z roku kalendarzowego na rok rachunkowy nie pokrywający się z rokiem kalendarzowym lub odwrotnie i powstania w związku z tym faktu, że rok rachunkowy obejmuje mniej lub więcej niż 12 miesięcy, dochód osiągnięty w roku rachunkowym podlega opodatkowaniu według tej stopy podatku ze skali art. 18 dekretu, jaka przypada od dochodu osiągniętego w tym okresie rachunkowym.

**Do art. 14 ust. (4).**

§ 31. Osoby, o których mowa w art. 14 ust. (4) dekretu, podlegają ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu w rozmiarach w tym artykule przewidzianych, jeżeli ich pobyt w Rzeczypospolitej ma charakter czasowy i z góry określony jako nie przekraczający sześciu miesięcy. Faktyczne przedłużenie czasokresu pobytu ponad ten okres, jeżeli nie odbiera mu charakteru czasowego i nie było z góry możliwe do przewidzenia, nie zmienia rozmiaru obowiązku podatkowego.

**Do art. 15.**

§ 32. Przepisy art. 15. dekretu mają zastosowanie również i w tych przypadkach, gdy dochód małżonka, do którego dolicza się dochód drugiego małżonka, lub dochód krewnego wstępnego, do którego dolicza się dochody krewnych zstępnych, nie przekracza kwoty wolnej od podatku.

**Do art. 16.**

§ 33. 1. Nadwyżki ze źródeł przychodów, będących wspólną własnością lub będących we wspólnym posiadaniu albo użytkowaniu więcej osób, ustala się łącznie i tak ustaloną nadwyżkę dzieli się w stosunku do udziału każdego uczestnika lub spólnika. Ustalony w ten sposób udział w nadwyżce podlega opodatkowaniu u każdego uczestnika lub spólnika z osobna. Jeżeli wysokości udziałów nie można ustalić, dochód dzieli się w równych częściach pomiędzy uczestników lub spólników.

2. Jeżeli ze źródeł, będących wspólną własnością lub będących we wspólnym posiadaniu albo użytkowaniu, zostały ustalone niedobory — dzieli się niedobory według zasad wyrażonych w ustępie 1; są one potrącalne przy ustalaniu sumy nadwyżek uczestnika lub spólnika.

**Do art. 16 ust. (2).**

§ 34. Dochodem komandytariusza i cichego spólnika z przedsiębiorstwa są pożytki faktycznie uzyskane z tytułu udziału.

**Do art. 18 ust. (2).**

§ 35. Przykład:

| | |
|---|---|
| Dochód . . . . . . . . . . | 501.000 zł |
| Od dochodu tego podatek według skali z art. 18 winien przypadać (37%) . . . . . . . . . . | 185.370 „ |
| Po potrąceniu jednak tego podatku od dochodu pozostaje dochodu (501.000 zł — 185.370) . . . . . | 315.630 „ |
| Od najwyższego dochodu poprzedniego stopnia tj. od 500.000 zł przypada podatek (35%) . . . . . | 175.000 „ |
| a ponieważ po potrąceniu tego podatku od dochodu pozostaje (500.000 zł — 175.000 zł) . . . . | 325.000 „ |
| przeto od dochodu 501.000 zł wymierzyć należy różnicę między 501.000 zł a 325.000 zł t. j. . . . | 176.000 „ |
| zamiast 185.370 zł. | |

**Do art. 18 ust. (3).**

§ 36. Przykład:

| | |
|---|---|
| Dochód . . . . . . . . . | 12.100 zł |
| Od 12.000 zł podatek według skali z art. 18 winien przypadać (1%) . | 121 „ |
| Po potrąceniu jednak tego podatku od dochodu pozostaje . . . . | 11.979 „ |
| a więc mniej niż wynosi najwyższy dochód wolny od podatku. | |
| Podatek przeto należy wymierzyć w wysokości nadwyżki dochodu ponad dochód wolny od podatku t. j. | 100 zł |

**Do art. 21.**

§ 37. 1. Zniżkę z art. 21 stosuje się również wtedy, gdy dzieci będące na utrzymaniu podatnika posiadają wprawdzie własne źródła przychodów, lecz dochód ich doliczony został zgod-

nie z art. 15 ust. (2) dekretu do dochodu podatnika.

2. Dla zastosowania zniżki z art. 21 dekretu decydujący jest stan rodzinny oraz wiek dzieci podatnika w ostatnim dniu roku podatkowego.

**Do art. 22.**

§ 38. 1. Wyrazy „nieżonaty" i „niezamężna" oznaczają również wdowców i wdowy oraz osoby, które uzyskały rozwód.

2. Wiek ponad 18 lat rozumie się w pierwszym dniu roku podatkowego.

3. Okres lat dwóch liczy się od dnia 1 stycznia roku następującego po roku, w którym podatnik zawarł związek małżeński.

4. Dla zastosowania zwyżki z art. 22 dekretu decydujący jest stan rodzinny w ostatnim dniu roku podatkowego.

**Do art. 26.**

§ 39. 1. Jeżeli podatnik osiąga dochód z kilku przedsiębiorstw, sumuje się nadwyżki z tych przedsiębiorstw, które dały nadwyżki i potrąca niedobory z tych przedsiębiorstw, które dały niedobory.

2. Wysokość nadwyżek lub niedoborów z innych źródeł przychodów poza przedsiębiorstwem jest bez wpływu na obowiązek podatkowy według przepisów działu III.

**Do art. 27.**

§ 40. Odliczeniu podlega podatek dochodowy obliczony według skali art. 18 dekretu od nadwyżki lub sumy nadwyżek z przedsiębiorstw bez stosowania zniżki lub zwyżki rodzinnej.

**Do art. 27 i 28.**

§ 41. Przykłady:

1) Ustalony według przepisów działu II dochód wynosi:

| | | |
|---|---|---|
| Nadwyżka z nieruchomości . . . . . . . . . | | 200.000 zł |
| „ z przedsiębiorstw: | | |
| z przedsiębiorstwa A . . . . . . | 300.000 „ | |
| z przedsiębiorstwa B . . . . . . | 250.000 „ | 550.000 zł |
| | | 750.000 zł |

Ustalenie podstawy opodatkowania według przepisów działu III:

| | |
|---|---|
| Suma nadwyżek z przedsiębiorstw . . . . . . | 550.000 zł |
| Odlicza się podatek dochodowy według skali z art. 18 od zł 550.000 (37%) . . . . . . | 203.500 „ |
| | 346.500 zł |

Ponieważ suma nadwyżek z przedsiębiorstw sprostowana w myśl art. 27 nie przekracza 400.000 zł, nie istnieje obowiązek podatkowy według działu III.

2) Ustalony według przepisów działu II dochód wynosi:

| | | |
|---|---|---|
| z nieruchomości niedobór . . . . . . . . . | | 100.000 zł |
| z przedsiębiorstw: | | |
| z przedsiębiorstwa A nadwyżka . . . . . . | 1.250.000 zł | |
| „ B „ . . . . . . | 1.400.000 „ (w tym ofiary w kwocie 30.000 zł) | |
| „ C niedobór . . . . . . | 100.000 „ | 2.550.000 „ |
| z kapitałów nadwyżka . . . . . . . . . | | 250.000 „ |
| | | 2.700.000 zł |

Ustalenie podstawy opodatkowania według przepisów działu III:

| | | |
|---|---|---|
| Suma nadwyżek z przedsiębiorstw . . . . . | | 2.550.000 zł |
| Odliczenia: | | |
| Ofiary . . . . . . . . . . . . . . . | 30.000 zł | |
| Podatek dochodowy według skali art. 18 od 2.550.000 zł (65%) . . . . . . . . | 1.657.500 „ | 1.687.500 „ |
| Podstawa opodatkowania . . . . . | | 862.500 zł |

Podatek:

| | |
|---|---|
| 20% od pierwszych 100.000 zł ponad 400.000 zł | 20.000 zł |
| 30% „ następnych „ „ „ „ „ | 30.000 „ |
| 40% „ „ „ „ „ „ „ | 40.000 „ |
| 50% „ „ „ „ „ „ „ | 50.000 „ |
| 60% „ 62.500 zł | 37.500 „ |
| Podatek według działu III | 177.500 zł |

3) Ustalony według przepisów działu II dochód wynosi:

| | |
|---|---|
| z nieruchomości | 1.000.000 zł |
| z przedsiębiorstw | 6.000.000 „ |
| | 7.000.000 zł |

Ustalenie podstawy opodatkowania według przepisów działu III:

| | |
|---|---|
| Nadwyżka z przedsiębiorstw | 6.000.000 zł |
| Odlicza się podatek dochodowy według skali z art. 18 od 6.000.000 zł (65%) | 3.900.000 zł |
| Podstawa opodatkowania | 2.100.000 zł |

Podatek:

| | |
|---|---|
| 20% od pierwszych 100.000 zł ponad 400.000 zł | 20.000 zł |
| 30% „ następnych „ „ „ | 30.000 „ |
| 40% „ „ „ „ „ | 40.000 „ |
| 50% „ „ „ „ „ | 50.000 „ |
| 60% „ „ „ „ „ | 60.000 „ |
| 70% „ „ „ „ „ | 70.000 „ |
| 80% „ reszty dochodu t. j. 1.100.000 zł | 880.000 zł |
| | 1.150.000 zł |

| | |
|---|---|
| Ponieważ podatek według działu II obliczony od nadwyżki z przedsiębiorstw t. j. | 3.900.000 zł |
| łącznie z podatkiem według działu III t. j. | 1.150.000 „ |
| wynosi | 5.050.000 zł |
| a więc przekracza 80% nadwyżki z przedsiębiorstw t. j. | 4.800.000 zł |
| podatek według przepisów działu III wynosi różnicę pomiędzy kwotą | 4.800.000 „ |
| a podatkiem obliczonym według działu II od nadwyżki z przedsiębiorstw t. j. | 3.900.000 „ |
| czyli | 900.000 zł |

**Do art. 29.**

§ 42. Za właściwą władzę przemysłową uważa się władzę, uprawnioną do wydania podatnikowi zaleceń wynikających z planu gospodarczego Państwa.

**Do art. 33.**

§ 43. 1. Przed obliczeniem (zbilansowaniem) zysków ze sprzedaży surowców, półfabrykatów i wyrobów gotowych, pochodzących z remanentów oszacowanych do bilansu otwarcia 1945 r. według cen z przed dnia 1 września 1939 r. należy sprzedane lub zużyte do produkcji surowce, półfabrykaty i wyroby gotowe przeszacować według cen zakupu, każdorazowo obowiązujących w okresie sprzedaży lub zużycia. Powstałą stąd różnicę należy przenieść do pasywów bilansu na konto „Różnice z przeszacowania zapasów z bilansu otwarcia 1945 r.". Surowce, półfabrykaty i wyroby gotowe, nie sprzedane i nie zużyte a pochodzące z remanentów z bilansu otwarcia oszacowanych według cen z przed dnia 1 września 1939 r., należy wycenić do bilansu zamknięcia według przeciętnych cen zakupu ostatniego miesiąca okresu sprawozdawczego. Różnicę powstałą z przeszacowania należy przenieść do pasywów bilansu na konto „Różnice z przeszacowania zapasów z bilansu otwarcia 1945 r.".

2. Przepisy ust. 1 stosuje się również w przypadku, jeżeli remanenty do bilansu otwarcia 1945 r. oszacowano z zastosowaniem mnożników do cen z przed dnia 1 września 1939 r.

3. Tryb i sposób wyłączenia z podstaw opodatkowania sum figurujących na koncie „Różnice z przeszacowania zapasów z bilansu otwarcia 1945 r." określi zarządzenie Ministra Skarbu.

**Do art. 36.**

§ 44. Przepisy dekretu mają zastosowanie w odniesieniu do dochodów osiągniętych w roku rachunkowym 1945/46 przez podatników prowadzących księgi handlowe, gdy przyjęty przez nich rok rachunkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym. Dochody te podlegają opodatkowaniu w roku podatkowym 1946.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1946 r.

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 16 stycznia 1947 r Nr 3, poz. 13).

**25**

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 stycznia 1947 r.

**o wypuszczeniu III emisji biletów skarbowych.**

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych (Dz. U.R.P. Nr 56, poz. 311), zmienionego dekretem z dnia 3 stycznia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 17), zarządzam, co następuje:

§ 1. Wypuszcza się bilety skarbowe III emisji w odcinkach po zł 5.000, 10.000, 50.000 i 100.000 wartości imiennej na sumę 6 miliardów złotych.

Bilety skarbowe są wystawiane z 12-miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

§ 2. Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

§ 3. Jako wartość bieżącą biletu skarbowego (art. 3 dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. o wypuszczeniu biletów skarbowych Dz. U.R.P. Nr 56, poz. 311) przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 4. Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucyj państwowych na kaucje i wadia według wartości imiennej biletu.

5. Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

§ 6. Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36.50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

§ 7. Cena sprzedażna biletów skarbowych o pełnym 12-miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1.000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w trybie § 5, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży (§ 3).

§ 8. Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Banku Komunalnym, Banku Gospodarstwa Spółdzielczego, Banku Związku Spółek Zarobkowych S.A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

§ 9. Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach wymienionych w § 8; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, Oddział w Warszawie.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 17 stycznia 1947 r. Nr 4, poz. 18).

## 26.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 1 grudnia 1946 r.

**wydane co do § 14 w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Sprawiedliwości w sprawie wykonania w zakresie danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym.**

Na podstawie art. 3, 15, 58 ust. 3, 59, 60 ust. 3, 117, 120, 148 ust. 1, 161 ust. 2 i 164 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174),

b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.R.P. Nr 27, poz. 174).

3. Rozporządzenie niniejsze odnosi się wyłącznie do danin publicznych pobieranych na rzecz Skarbu Państwa.

**Do art. 5.**

§ 2. Zarządza się obliczanie i pobór podatku od darowizn przez notariuszów na obszarze całego Państwa. Wynikające stąd obowiązki notariuszów normują przepisy art. 15 i 28 przepisów o opodatkowaniu spadków i darowizn na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej (Dz. U. R. P. z 1923 r. Nr 55, poz. 391) oraz §§ 94—102 przepisów wykonawczych dla obszaru b. dzielnicy rosyjskiej w przedmiocie opadatkowania spadków i darowizn (Dz. U.R.P. z 1923 r. Nr 101, poz. 794) wraz z późniejszymi zmianami.

**Do art. 15.**

§ 3. Jeżeli dla spraw podatku obrotowego i dla spraw podatku dochodowego jednego podatnika właściwe są różne władze podatkowe, mające siedzibę w tej samej miejscowości, właściwość miejscową dla spraw obu tych podatków określa się podług właściwości do spraw podatku obrotowego. Przepis ten dotyczy wyłącznie przypadku, gdy dla spraw podatku obrotowego właściwa jest tylko jedna władza podatkowa.

§ 4. 1. Urząd Skarbowy w Warszawie (Urząd Rewizyjny w Warszawie) jest właściwy miejscowo w sprawach podatku dochodowego podlegających ograniczonemu obowiązkowi podatkowemu osób fizycznych, nie mających na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej miejsca zamieszkania ani pobytu, spadków nieobjętych po tych osobach fizycznych oraz osób prawnych, których ani siedziba, ani zarząd nie znajdują się na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 5. 1. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób fizycznych prowadzących przedsiębiorstwa: handlu obnośnego lub rozwoźnego oraz przewozu osób i towarów, jeżeli przedsiębiorstwa te są prowadzone bez utrzymywania oddzielnego zakładu lub w razie trudności w ustaleniu miejsca ich prowadzenia, ustala się podług miejsca zamieszkania tych osób.

2. Właściwość miejscową władz podatkowych w sprawach podatku obrotowego osób wykonujących wolne zajęcia zawodowe, jeżeli zajęcia te wykonywane są wspólnie przez dwie lub więcej osób, ustala się podług miejsca wspólnego wykonywania.

3. Jeżeli podatnik będący osobą fizyczną prowadzi księgi handlowe, obejmujące działalność dwóch lub więcej przedsiębiorstw (zakładów), położonych w okręgach różnych władz podatkowych, właściwa miejscowo w sprawach podatku obrotowego dla wszystkich tych przedsiębiorstw (zakładów) jest ta władza podatkowa, w której okręgu prowadzone są księgi.

§ 6. Jeżeli płatnik podatku od wynagrodzeń (pracodawca) zatrudnia pracowników w dwóch lub więcej miejscach uzasadniających w myśl art. 7 dekretu właściwość różnych urzędów skarbowych w okręgu jednej izby skarbowej, dyrektor tej izby skarbowej może na wniosek płatnika ustalić właściwość miejscową w sprawach podatku od wynagrodzeń oraz w sprawach dodatkowej opłaty obciążającej pracodawcę podług jednego z tych miejsc zatrudnienia.

§ 7. 1. Właściwa miejscowo w sprawach opłat stemplowych jest ta władza podatkowa pierwszej instancji, której przedstawiono pismo podlegające opłacie stemplowej celem dokonania urzędowego wymiaru opłaty (skasowania znaczków stemplowych lub uiszczenia gotówką).

2. W przypadku ustalenia, że należnej opłaty stemplowej wcale nie uiszczono, albo że ją uiszczono w niedostatecznej kwocie lub po upływie przepisanego terminu albo w sposób nieprawidłowy, właściwa jest ta władza podat-

kowa pierwszej instancji, która stwierdziła fakt naruszenia przepisów o opłatach stemplowych albo w której okręgu mają miejsce zamieszkania lub pobytu podatnicy lub jeden z nich.

**Do art. 58 ust. 3.**

§ 8. 1. Przenosi się na dyrektorów izb skarbowych prawo odraczania terminów, wymienionych w art. 111 i 141 ust. 2 i 3 oraz w §§ 9 ust. 3, 10 ust. 2 i 3, 11 ust. 3 i 12 ust. 2.

2. Prawo darowania skutków zaniedbania wszelkich terminów przenosi się na:

a) dyrektorów izb skarbowych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego miesiąca,
b) naczelników urzędów skarbowych i urzędów rewizyjnych, jeżeli zaniedbanie terminu nie przekracza jednego tygodnia.

**Do art. 59.**

§ 9. 1. Do składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) są obowiązane następujące grupy podatników:

a) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), które w ubiegłym roku podatkowym miały obowiązek prowadzenia ksiąg handlowych, ksiąg uproszczonych lub podatkowych,
b) osoby fizyczne (także spadki nieobjęte), nie wymienione pod pkt a), jeżeli w ubiegłym roku podatkowym osiągnęły dochód, przekraczający kwotę wolną od opodatkowania,
c) osoby prawne,
d) przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe, niezależnie od tego, czy mają odrębną osobowość prawną, oraz przedsiębiorstwa i majątki, pozostające pod zarządem państwowym lub związków samorządu terytorialnego.

2. Do składania zeznań podatkowych o obrocie osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym obowiązani są wszyscy podatnicy podatku obrotowego z wyjątkiem opłacających podatek obrotowy w formie ryczałtu.

3. Wymienione w ust. 1 i 2 grupy podatników mają obowiązek składania zeznań podatkowych o osiągniętym w ubiegłym roku podatkowym dochodzie (poniesionej stracie) i obrocie właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie — o ile chodzi o osoby fizyczne (także spadki nieobjęte) — do końca miesiąca lutego, o ile chodzi o pozostałych podatników — do końca miesiąca kwietnia roku bezpośrednio następującego.

§ 10. 1. Do składania zeznań podatkowych o otrzymanym wynagrodzeniu za pracę są obowiązane następujące grupy podatników:

a) pracownicy, którzy w ubiegłym roku podatkowym otrzymali wynagrodzenia od różnych pracodawców,
b) pracownicy, którym wypłacono w ubiegłym miesiącu wynagrodzenie na obszarze obcego państwa, jeżeli mają miejsce zamieszkania lub pobytu na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wymieniona w ust. 1 pkt a) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanych w ubiegłym roku podatkowym wynagrodzeniach za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie do dnia 15 stycznia roku bezpośrednio następującego.

3. Wymieniona w ust. 1 pkt b) grupa podatników ma obowiązek składania zeznań podatkowych o otrzymanym w ubiegłym miesiącu wynagrodzeniu za pracę właściwej miejscowo władzy podatkowej pierwszej instancji w terminie 7 dni po upływie miesiąca, w którym wypłacono wynagrodzenie.

§ 11. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze spadku, zapisu lub umowy zawartej na wypadek śmierci na korzyść trzeciego — obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu spadków.

2. Jeżeli ten sam przedmiot majątkowy przypadł w częściach idealnych dwóm lub więcej podatnikom, mogą oni złożyć jedno wspólne zeznanie zaopatrzone w podpisy wszystkich zeznających.

3. Wymienieni w ust. 1 podatnicy mają obowiązek składania zeznań podatkowych o majątku nabytym właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w terminie do 6 miesięcy od dnia powstania obowiązku podatkowego.

§ 12. 1. Do składania zeznań podatkowych w postępowaniu podatkowym o nabyciu majątku w drodze darowizny obowiązani są wszyscy podatnicy w zakresie przepisów o opodatkowaniu darowizn, z wyjątkiem grupy podatników, którzy nabyli majątek w drodze darowizny stwierdzonej w akcie rejentalnym sporządzonym na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Jeżeli akt darowizny zdziałano za granicą lub w formie prywatnej (nie sporządzono ani nie uwierzytelniono notarialnie), zeznanie podatkowe o nabyciu majątku w drodze darowizny należy złożyć właściwej miejscowo władzy podatkowej (art. 9) w ciągu miesiąca od dnia, w którym sporządzono umowę o darowiznę albo od dnia, w którym sprowadzono do kraju dokument sporządzony na obszarze obcego państwa.

**Do art. 60 ust. 3.**

§ 13. Przenosi się na naczelników urzędów skarbowych prawo zwalniania płatników podatku od wynagrodzeń na ich wniosek od obowiązku składania wykazów potrąceń lub odpi-

sów list płacy w przypadku, gdy płatnik prowadzi księgi handlowe lub księgi uproszczone. Decyzje zwalniające mogą być przez naczelników urzędów skarbowych odwołane w każdym czasie.

**Do art. 117.**

§ 14. Obowiązek sądów przewidziany w art. 116 ust. 2 pkt 1:

1) ogranicza się do przesyłania urzędom skarbowym zażądanych przez nie akt postępowania spadkowego,

2) rozszerza się na przesyłanie właściwym urzędom skarbowym odpisów:

a) postanowień, protokółów, zawiadomień, oświadczeń, uchwał i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 1, 24, 32 § 2, 39, 43, 56, 69, 79, 82, 85, 98, 126, 132, 147, 158, 159, 162, 166, 167 i 169 § 2 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu spadkowym (Dz. U.R.P. Nr 63, poz. 346) oraz przewidzianych w art. 57 § 1 tego dekretu testamentów wraz z protokółami otwarcia i ogłoszenia;

b) postanowień i ogłoszeń wymienionych w art. 8 § 2, 20, 35 i 45 dekretu z dnia 8 listopada 1946 r. o postępowaniu niespornym z zakresu prawa rzeczowego (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 345).

**Do art. 120.**

§ 15. Przeciętne normy wysokości odpisów na zużycie dla poszczególnych rodzajów przedmiotów, podlegających zużyciu (normy amortyzacyjne), ustala się następująco:

a) przy budynkach mieszkalnych murowanych na . . . . . . . . . . 1,5%
b) przy budynkach mieszkalnych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na . 2,5%
c) przy budynkach gospodarczych murowanych na . . . . . . . . . . . 2%
d) przy budynkach gospodarczych drewnianych i z t. zw. muru pruskiego na . 4%
e) przy budynkach fabrycznych murowanych na . . . . . . . . . . . . . 3%
f) przy budynkach fabrycznych drewnianych na . . . . . . . . . . . . . 6%
g) przy ruchomościach (urządzenia biur, kantorów, kancelaryj, sklepów, hoteli, pensjonatów itp.) na . . . . . . . . . 5%
h) przy maszynach, urządzeniach fabrycznych, kopalnianych, piecach fabrycznych itp. na . . . . . . . . . . . . 10%
i) przy narzędziach na . . . . . . 20%
j) przy samochodach i traktorach na 20% wartości przedmiotu.

**Do art. 148 ust. 1.**

§ 16. 1. Urząd skarbowy może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

2. Urząd rewizyjny może sam zmienić swoją decyzję, jeżeli uzna, że odwołanie zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie, a zmniejszenie podatku nie przekroczy kwoty 20.000 zł.

**Do art. 161 ust. 2.**

§ 17. Prawomocne decyzje, na mocy których strony nabyły już prawa, mogą być uchylone lub zmienione w trybie nadzoru przez dyrektora izby skarbowej za zgodą tych stron, jeżeli w wyniku uchylenia lub zmiany decyzji zmniejszenie daniny nie przekroczy kwoty 10.000 zł.

**Do art. 164 ust. 1.**

§ 18. 1. Wojskowi i urzędnicy publiczni wzywani w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych otrzymują zwrot kosztów podróży w wysokości przewidzianej dla ich podróży służbowych oraz wynagrodzenie za stratę czasu w wysokości należnych im diet.

2. Inne osoby wzywane w charakterze świadków lub biegłych w sprawach podatkowych, a także członkowie komisyj odwoławczych, otrzymują zwrot kosztów podróży i wynagrodzenie za stratę czasu, a biegli ponadto za wykonaną pracę, według norm następujących:

a) władza podatkowa ustala wysokość kosztów podróży od miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem podług kosztów przejazdu najniższą klasą i najtańszym środkiem transportu masowego (koleją, autobusem, tramwajem itp.), w braku zaś takiego środka — podług kosztów przejazdu najtańszym ze środków lokomocji,

b) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia za stratę czasu według swobodnej oceny od 100 do 300 zł. dziennie; do czasu, za który przyznaje się wynagrodzenie, zalicza się także czas konieczny dla odbycia podróży z miejsca zamieszkania do miejsca stawiennictwa i z powrotem; osobie mającej miejsce zamieszkania w miejscowości, do której ją wezwano, służy prawo do wynagrodzenia jedynie w razie utraty zarobku,

c) władza podatkowa ustala wysokość wynagrodzenia biegłych za wykonaną pracę w kwotach od 20 do 100 zł za każdą zaczętą godzinę w zależności od trudu, czasu i kwalifikacji koniecznych do wykonania pracy; przyznanie wynagrodzenia w kwocie wyższej wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Skarbu; przepis ten dotyczy także biegłych, będących wojskowymi lub urzędnikami publicznymi.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

Minister Administracji Publicznej:
**Władysław Kiernik**

w/z Minister Ziem Odzyskanych:
**Władysław Czajkowski**

w/z Minister Sprawiedliwości:
**Leon Chajn**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 27).

## 27

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 20 grudnia 1946 r.

**o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych.**

Na podstawie art. 8 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy" (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 240), zmienionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U.R.P. Nr 84, poz. 617), zarządzam, co następuje:

§ 1. Ustala się ceny wyrobów tytoniowych, określone w cenniku, załączonym do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 16 grudnia 1946 r. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 listopada 1945 r. o cenach sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U.R.P. Nr 57, poz. 328), zmienione rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 czerwca 1946 r. (Dz. U.R.P. Nr 29, poz. 190).

Minister Skarbu:

**Konstanty Dąbrowski**

Załącznik do rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 20 grudnia 1946 r. (poz. 28).

### CENNIK WYROBÓW TYTONIOWYCH POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

| | |
|---|---|
| 1. Papierosy: | |
| bezustnikowe: | Cena za 1 sztukę |
| Wawel | 10 zł |
| Zefir | 7 zł 50 gr |
| Hel | 5 zł |
| Bałtyk | 3 zł |
| Tryumf | 3 zł |
| Wolność | 2 zł |
| Mazur | 2 zł |
| ustnikowe: | Cena za 1 sztukę |
| Belweder | 8 zł |
| Syrena | 5 zł |
| Śnieżka | 3 zł 50 gr |
| Nysa | 3 zł |
| Popularne | 1 zł 50 gr |
| Partyzant | 1 zł 20 gr |
| 2 Cygara: | Cena za 1 sztuke |
| El Aliento | 20 zł |
| Kopernik | 16 zł |
| La Pintura | 12 zł |
| Ligia | 10 zł |
| Cigarillos | 7 zł 50 gr |
| Cygaretki | 5 zł |

| | |
|---|---|
| 3. Tytonie do fajki: | Cena za 1 kg |
| Średni fajkowy | 1.000 zł |
| Zwyczajny fajkowy | 700 zł |
| 4. Tabaka: | Cena za 1 kg |
| Gdańska | 600 zł |
| Mazurska | 500 zł |

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 28).

## 28.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 15 stycznia 1947 r.

**w sprawie uiszczania opłat sądowych w sprawach cywilnych.**

Na podstawie art. 23 przepisów o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 70, poz. 382) zarządzam, co następuje:

§ 1. Opłaty sądowe uiszcza się, jeżeli wysokość tych opłat nie przewyższa 1.000 zł, znaczkami sądowymi z napisem „opłata sądowa".

§ 2. Gotówką uiszcza się wszelkie opłaty, których wysokość przewyższa 1.000 zł, a także — bez względu na ich wysokość — opłaty ściągane w drodze egzekucji i kaucje kasacyjne. W braku znaczków sądowych każdą opłatę sądową można uiścić w gotówce.

Opłaty gotówkowe wpłaca się do kas sądowych.

§ 3. Opłacający opłatę sądową znaczkami sądowymi nakleja je na podaniu i na załącznikach wnoszonych do sądu. Znaczki należy naklejać na egzemplarzach przeznaczonych dla sądu. Kto opłaca na wezwanie sądu lub dodatkowo wnosi opłatę może nakleić znaczki na wezwaniu, bądź na karcie czystego papieru, podając na nim numer sprawy i swe nazwisko. Można nakleić znaczki także na odnośnym piśmie w sekretariacie właściwego wydziału (oddziału).

Opłatę za sporządzenie dokumentu, spisanie ugody lub za dokonanie innej czynności sądowej uiszcza się przez naklejenie znaczków na odpowiedniej karcie akt sprawy, stwierdzającej tę czynność; na wydanych stronie dokumentach zaznacza się wysokość pobranej opłaty. Jeżeli z czynności sądowej nie spisuje się protokółu, należy znaczki nakleić na dokumencie wydanym stronie.

Znaczki nakleja się na pierwszej stronie pisma lub załącznika jedne obok drugich lub jedne nad drugimi, w miarę możności bez odstępu.

§ 4. Opłacający znaczkami nie może ich kasować. Znaczki przez niego skasowane nie będą przyjmowane.

Znaczki kasuje sędzia lub urzędnik, upoważniony do przyjmowania pism lub do wydawania dokumentów, zaraz po otrzymaniu w sądzie pisma zaopatrzonego w znaczki.

Znaczki kasuje się kasownikiem lub przez przekreślenie na krzyż atramentem tak, aby końce kresek przechodziły na papier, na którym naklejono znaczki, przy czym na każdym z nich należy zaznaczyć datę skasowania, a obok znaczków wypisać sumę, na jaką skasowano znaczki oraz umieścić podpis kasującego.

Przy składaniu ustnych oświadczeń znaczki nakleja na odpowiedniej karcie akt i zaraz kasuje sędzia lub urzędnik, który oświadczenie przyjął.

Każdy urzędnik obowiązany jest nakleić i skasować znaczek, jeżeli załatwiając sprawę dostrzeże znaczek nie naklejony lub nie skasowany.

Przed skasowaniem znaczków należy zbadać, czy nie są one sfałszowane lub powtórnie użyte. Jeżeli istnieje co do tego podejrzenie, nie należy znaczków kasować, natomiast bezzwłocznie zawiadomić kierownika sądu. Jeżeli kierownik uzna podejrzenie za uzasadnione, wydaje zarządzenie ponownego uiszczenia opłaty oraz wszczyna właściwe dochodzenie. Do akt sprawy dołącza się uwierzytelnione odpisy pism, na których naklejono podejrzane znaczki.

O każdym stwierdzonym fakcie użycia znaczków sfałszowanych należy zawiadomić Ministerstwo Sprawiedliwości.

§ 5. Na żądanie osoby zainteresowanej wydaje się jej bezpłatnie poświadczenie wysokości opłaty uiszczonej znaczkami.

§ 6. Znaczki sądowe sprzedają dystrybutorzy, upoważnieni w myśl przepisów obowiązujących do sprzedaży znaczków stemplowych, po cenie, która równa się wartości nominalnej znaczka.

Przepisy dotyczące sprzedaży znaczków stemplowych przez dystrybutorów oraz wysokości prowizji stosuje się odpowiednio także do sprzedaży znaczków sądowych.

§ 7. Również kasy sądowe mogą sprzedawać znaczki sądowe.

Właściwe kasy urzędów skarbowych wydawać będą sądom zaliczki w znaczkach sądowych za urzędowym pokwitowaniem odbioru bez pobrania w zamian gotówki.

Wysokość zaliczek w znaczkach sądowych dla poszczególnych podległych mu sądów z oznaczeniem kasy urzędu skarbowego, z którego zaliczka ma być pobierana, ustala prezes sądu apelacyjnego w porozumieniu z dyrektorem izby skarbowej.

Sądy pobierają przyznane im w znaczkach zaliczki w całości jednorazowo, a za gotówkę, uzyskaną ze sprzedaży znaczków, nabywają dalszy ich zapas na podstawie odpowiedniego zapotrzebowania. Sądy, w których siedzibie nie ma kasy urzędu skarbowego, wpłacają powyższą gotówkę za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności na konto czekowe kasy urzędu skarbowego, wskazując na odwrotnej stronie blankietów nadawczych kategorie i ilość żądanych znaczków. Kasa urzędu skarbowego wysyła znaczki pocztą w dniu otrzymania wyciągu z konta czekowego zawierającego wpłaconą sumę.

Wykupywanie znaczków w zamian za uzyskaną ze sprzedaży znaczków gotówkę winno odbywać się przynajmniej raz na miesiąc, a w każdym razie w dniu, w którym wspomniana gotówka przewyższa połowę przyznanej kasie sądowej zaliczki w znaczkach.

Znaczki sądowe, przekazane kasie sądowej celem sprzedaży, oraz uzyskaną z ich sprzedaży gotówkę przechowuje się w odpowiedniej teczce w szafie (kasie) żelaznej, przeznaczonej do przechowywania gotowizny kasy sądowej, i uwzględnia się przy codziennym przeliczeniu kasy sądowej. Wysokość zaliczki w znaczkach oraz codzienny stan zapasu znaczków i gotówki odnotowuje się w zwykłym zeszycie, który pozostaje w powyższej teczce.

Znaczki sądowe, wycofane z obiegu, jako też znaczki uszkodzone sąd zwraca właściwej kasie urzędu skarbowego, który w zamian wydaje sądowi inne znaczki na sumę, równającą się ogólnej sumie znaczków zwróconych.

§ 8. Gotówkę, wpłaconą za znaczki przez kasy sądowe i przez dystrybutorów do kas skarbowych, zarachowuje się na dochód budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości.

§ 9. Ministerstwo Sprawiedliwości ogłasza w Monitorze Polskim i w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Sprawiedliwości opis znaczków sądowych puszczonych w obieg, jako też o wycofaniu znaczków z obiegu.

§ 10. Znaczki sądowe na zamówienie Ministerstwa Sprawiedliwości sporządza Polska Wytwórnia Papierów Wartościowych i dostarcza cały nakład tych znaczków do Ministerstwa Skarbu (Referat Znaków Wartościowych).

Ministerstwo Sprawiedliwości odpis zamówienia znaczków sądowych przesyła do wiadomości Ministerstwa Skarbu.

§ 11. Zaopatrywanie kas urzędów skarbowych w znaczki sądowe odbywa się w trybie przewidzianym dla znaczków stemplowych.

Kasy urzędów skarbowych obowiązane są czuwać nad posiadaniem dostatecznego zapasu znaczków oraz należytym jego zawczasu uzupełnieniem.

§ 12. Ministerstwo Skarbu (Referat Znaków Wartościowych) w terminie ośmiodniowym po upływie każdego miesiąca przesyła Ministerstwu Sprawiedliwości odpisy dzienników przychodu i rozchodu znaczków sądowych za ubiegły miesiąc.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 grudnia 1934 r. w sprawie uiszczania opłat sądowych (Dz. U. R. P. Nr 109, poz. 971).

Minister Sprawiedliwości:
**Henryk Świątkowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 25 stycznia 1947 r. Nr 5, poz. 29).

**29.**

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1947 r.

**o dodatkach przejściowych do zaopatrzeń emerytalnych.**

Na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 dekretu z dnia 10 grudnia 1946 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 2, poz. 2) zarządzam, co następuje:

§ 1. Do zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w punktach oraz do zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych w kwotach złotowych, według stawek ustalonych w przepisach uposażeniowych na dzień 1 lutego 1934 r., ustanawia się dodatek przejściowy, który będzie wypłacany według następujących zasad:

a) przy uposażeniu emerytalnym, nie przekraczającym 200 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota uposażenia emerytalnego wraz z dodatkiem wynosiła 1.200 zł miesięcznie;

b) przy uposażeniu emerytalnym, wynoszącym ponad 200 zł miesięcznie — w kwocie 1.000 zł miesięcznie;
c) przy pensji wdowiej, nie przekraczającej 100 zł miesięcznie — w takiej wysokości, ażeby łączna kwota pensji wdowiej wraz z dodatkiem wynosiła 800 zł miesięcznie;
d) przy pensji wdowiej, wynoszącej ponad 100 zł miesięcznie — w kwocie 700 zł miesięcznie;
e) przy pensji sierocej, wynoszącej 1/4 pensji wdowiej — w kwocie 300 zł miesięcznie dla każdej sieroty;
f) przy pensji sierocej wynoszącej 1/2 pensji wdowiej — w kwocie 400 zł miesięcznie dla każdej sieroty;
g) przy pensji sierocej wynoszącej 2/3 pensji wdowiej — w kwocie 600 zł miesięcznie dla każdej sieroty.

§ 2. Do zaopatrzeń emerytalnych wymierzonych przy uwzględnieniu zmian, wprowadzonych w kwotach uposażeń służbowych po dniu 30 września 1945 r. — o ile zaopatrzenia te miałyby wynosić mniej aniżeli:

a) dla emeryta 1.200 zł mies.
b) „ wdowy 800 „ „
c) „ sieroty, pobierającej pensję w wysokości 1/4 pensji wdowiej, 325 „ „
d) dla sieroty, pobierającej pensję w wysokości 1/2 pensji wdowiej, 450 zł mies
e) „ sieroty, pobierającej pensję w wysokości 2/3 pensji wdowiej, 700 „ „

— ustanawia się dodatek przejściowy w kwocie, która uzupełnia odpowiednio zaopatrzenie do wysokości, określonej pod lit. a) do e).

§ 3. Do zaopatrzeń, przyznanych na podstawie ustawy z dnia 11 grudnia 1924 r. o zaopatrzeniu osób szczególnie zasłużonych oraz o wyjątkowym zaopatrzeniu, nieopartym na innych tytułach prawnych (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr 2, poz. 12, Dz. U. R. P. z 1930 r. Nr 17, poz. 122 i Dz. U. R. P z 1932 r. Nr 109, poz. 898), stosuje się odpowiednio przepis § 2 niniejszego rozporządzenia z tą zmianą, że sieroty otrzymują zawsze dodatek uzupełniający ich zaopatrzenie do kwoty 600 zł miesięcznie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 września 1946 r.

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 stycznia 1947 r. Nr 6, poz. 31).

## 30.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1947 r.

**o zmianie rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu opłat monopolowych od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne.**

Na podstawie art. 14 i 23 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U.R.P. Nr 63, poz. 586) zarządzam, co następuje:

§ 1. Uchyla się § 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu opłat monopolowych od spirytusu na niektóre cele niekonsumcyjne (Dz. U. R. P. Nr 35. poz. 212).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 stycznia 1947 r. Nr 6, poz. 32)

## 31.

## ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 stycznia 1947 r.

**o ustaleniu kosztu własnego, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego.**

Na podstawie art. 14, 23, 41 i 42 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży

napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 586 z późniejszymi zmianami) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Opłatę monopolową od 1 litra spirytusu 100⁰ na cele konsumcyjne, wyrobionego w kraju, ustala się w wysokości — zł 500.

2. Dodatek do ustalonej w pkt 1 opłaty, o którym mowa w art. 42 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r., ustala się w wysokości — zł 125.

3. Opłatę monopolową od spirytusu, sprowadzonego z zagranicy do celów wyszczególnionych w § 2 niniejszego rozporządzenia, oraz od spirytusu zawartego w wyrobach wymienionych w § 2, sprowadzonych z zagranicy, ustala się za 1 litr 100⁰ w wysokości — zł 625.

§ 2. 1. Cenę sprzedażną spirytusu do wyrobu wódek gatunkowych i esencyj, do konserwacji napojów winnych i soków oraz wszelkich artykułów spożywczych, wydanego do naczyń odbiorcy w składnicy wskazanej przez Państwowy Monopol Spirytusowy, ustala się za 1 litr 100⁰ w wysokości — zł 725.

2. W cenie tej mieści się koszt własny spirytusu oczyszczonego na cele konsumcyjne w wysokości zł 100 za litr spirytusu 100⁰, ustalony łącznie z kosztem oczyszczania spirytusu, wynoszącym wraz z kosztami transportu, stratami drogowymi, magazynowymi i aparatowymi, premiami oraz kosztami administracji zł 15 od 1 litra 100⁰.

§ 3. Do ceny ustalonej w § 2 niniejszego rozporządzenia dolicza się za spirytus podwójnie oczyszczony od 1 litra 100⁰ zł 15.

§ 4. 1. Detaliczne ceny sprzedażne wyrobów monopolowych konsumcyjnych łącznie z butelką ustala się, jak następuje:

| Rodzaj wyrobów | 1 l | 0,7 l | 0,5 l | 0,35 l | 0,25 l |
|---|---|---|---|---|---|
| | złotych | | | | |
| a) wódki czyste: | | | | | |
| zwykła mocy 40⁰ | 290.— | 210. | 150.— | 115. | 80.— |
| mocy 45⁰ | 325.— | — | 165. | | 85.— |
| wyborowa mocy 45⁰ | 365.— | | 185.— | | 95.— |
| specjalne: | | | | | |
| „Perła" mocy 40⁰ | 360.— | | 185.— | | 95.— |
| „Kryształ" mocy 40⁰ | 400.— | | 205. | | 105.— |
| b) spirytus do celów domowo-leczniczych mocy 95⁰ | 700.— | | 360.— | | 180.— |
| c) spirytus wyborowy specjalnej produkcji mocy 95⁰ | 970.— | | 490.— | | 250. |

2. Wymienione w ust. 1 wyroby Państwowego Monopolu Spirytusowego będą sprzedawane w miarę posiadanych zapasów.

§ 5. Zezwolenia na sprzedaż spirytusu i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego po cenach ulgowych, wydane na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 210), tracą swą ważność z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 10 września 1945 r. o ustaleniu kosztu własnego, opłaty monopolowej oraz cen sprzedażnych spirytusu na cele konsumcyjne i wyrobów Państwowego Monopolu Spirytusowego (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 210).

Minister Skarbu:
**Konstanty Dąbrowski**

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dnia 30 stycznia 1947 r. Nr 6. poz. 33).

## 32.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 14 stycznia 1947 r. L. D. V. 1—1/42/46 (Nr 9)

**w sprawie uprawnień władz podatkowych pierwszej instancji do rozstrzygania zażaleń od decyzyj incydentalnych.**

Do
Izb Skarbowych, Urzędów Skarbowych i Urzędów Rewizyjnych.

I. Na zapytanie jednej z izb skarbowych co do uprawnień urzędów skarbowych (urzędów rewizyjnych) do rozstrzygania zażaleń podatników na decyzje w sprawach zaliczek miesięcznych na podatki dochodowy i obrotowy Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, co następuje:

Przepis art. 148 ust. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U.

R. P. Nr 27, poz. 174) przyznaje władzy podatkowej pierwszej instancji prawo do zmiany swej decyzji w granicach uprawnień udzielanych przez władze podatkową naczelną, w przypadku, gdy władza podatkowa pierwszej instancji uzna, że odwołanie podatnika zasługuje w całości lub w części na uwzględnienie.

Przepisy art. 141 ust. 1 i art. 143 ust. 2 tegoż dekretu przyznają podatnikowi prawo wnoszenia do władzy podatkowej bezpośrednio wyższej instancji odwołania od decyzji głównej i zażalenia od decyzji incydentalnej, którą jest także decyzja w sprawie zaliczki na podatek (art. 129 dekretu).

Z intencji powołanych przepisów wynika logiczna interpretacja przepisu art. 148 ust. 1 dekretu o postępowaniu podatkowym w tym kierunku, że wynikające z postanowień tegoż artykułu uprawnienie władzy podatkowej pierwszej instancji do zmiany swej decyzji dotyczy nie tylko decyzyj na wnoszone odwołania, lecz również i decyzyj na wnoszone zażalenia.

Skoro zatem według okólnika Ministerstwa Skarbu Nr 545 z dnia 18 grudnia 1946 r. Nr D. V. 1-2 190/46 urzędy skarbowe są uprawnione do rozstrzygania odwołań od wymiaru podatków w granicach odpisów do 10.000 zł, a urzędy rewizyjne — w granicach odpisów do 20.000 zł, — to tym samym są one również uprawnione do rozstrzygania w tym samym zakresie zażaleń na decyzje incydentalne w sprawach zaliczek miesięcznych na podatki dochodowy i obrotowv

Podsekretarz Stanu:

**T. Dietrich**

## 33.

## OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 20 stycznia 1947 r. L. D. VI. 894/4/47

**w sprawie postępowania w przypadku zniszczenia piwa w browarze wskutek nieprzewidzianych okoliczności.**

Do

wszystkich izb skarbowych, urzędów akcyzowych oraz rejonów kontroli akcyzowej.

Zdarzają się wypadki, że piwo ulega zniszczeniu w browarze wskutek takich okoliczności, których przedsiębiorca przy zwykłej staranności nie mógł przewidzieć. Z postanowień art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 22 października 1931 r. o opodatkowaniu piwa (Dz. U.R.P. Nr 14, poz. 103 z 1946 r.) wynika, że braki piwa, które powstały w browarze, a które zostały stwierdzone przy badaniu zapasów piwa w porównaniu z prowadzonymi w browarze książkami, nie podlegają opodatkowaniu, jeśli zostanie udowodnione, że powstały z przyczyn, które nie uzasadniają żądania podatku. A zatem władze akcyzowe I instancji, uprawnione na podstawie art 10 cyt. ustawy o opodatkowaniu piwa i § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 23 lutego 1939 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych oraz podległych im urzędów i organów wykonawczych (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 118) do orzekania o należności z tytułu podatku od piwa i wymierzania tego podatku, mogą uznać braki piwa, powstałe z powodu protokólarnie stwierdzonego zniszczenia, a ustalone w wyniku rewizji obrachunkowej zapasów piwa w browarze, za niepodlegające opodatkowaniu. Oczywiście uznanie strat piwa w tych przypadkach za niepodlegające opodatkowaniu, następuje wówczas, gdy okaże się przy obrachunku, że stanowią one braki, przekraczające normę dopuszczalnych zaników, ustalonych dla danego browaru i jedynie w granicach faktycznych strat piwa, jakie powstały wskutek zaistnienia nieprzewidzianego wypadku.

Wyłączanie spod opodatkowania zniszczonego piwa na podstawie dochodzeń, niepołączonych z rewizją obrachunkową zapasów piwa w browaize jest niedopuszczalne.

Dyrektor Departamentu:

**M. Siwiec**

# DZIAŁ NIEURZĘDOWY

## Z MINISTERSTWA SKARBU

### KOMUNIKAT

**o unieważnieniu dwóch pokwitowań kasowych.**

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że przy przeliczaniu pokwitowań kasowych wzór Nr 4 w 1 Urzędzie Skarbowym w Łodzi stwierdzono brak odbitki pokwitowania Nr 667200 oraz pokwitowania i odbitki Nr 674767, które niniejszym unieważnia się.

### KOMUNIKAT

**o kradzieży pokwitowań kasowych.**

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Olsztynie skradziony został 1 blok dziennika specjalnego wzór Nr 1, zawierający po 200 sztuk pokwitowań i odbitek oraz 40 arkuszy dziennika Serii B od Nr 78281 a do Nr 78320 e, wydany Zarządowi Gminnemu w Skandowie przez Urząd Skarbowy w Kętrzynie na pobór daniny narodowej od podatników podatku gruntowego.

Skradziony blok z pokwitowaniami kasowymi niniejszym unieważnia się.

### KOMUNIKAT

**o unieważnieniu pokwitowań kasowych.**

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że kasa Urzędu Skarbowego w Bielsku Podlaskim stwierdziła brak w zeszycie dziennika specjalnego Nr 1 wzór Nr 791 za Nr 109281 — 109320 jednego arkusza dziennika z pięcioma pokwitowaniami i ich odbitkami, oznaczonego numeracją 109297 a, b, c, d, e.

Brakujące pokwitowania niniejszym unieważnia się.

### KOMUNIKAT

**o unieważnieniu pokwitowań dziennika specjalnego.**

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, że przy sprawdzaniu ilości pokwitowań dzienników specjalnych wzór Nr 1 w Urzędzie Skarbowym w Środzie Śląskiej stwierdzono brak pokwitowań, odbitek pokwitowań oraz dziennika seria B od Nr 218325 a do Nr 218325 e, które niniejszym unieważnia się.

### KOMUNIKAT

**o kradzieży pieczęci urzędowych.**

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Lublinie, podkomisarzowi skarbowemu z Rejonu Kontroli Akcyzowej w Zamościu zostały skradzione dwie pieczęcie urzędowe, a mianowicie:

1. pieczęć metalowa do tuszu z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa Nr 684",
2. pieczęć metalowa do laku z napisem w otoku: „Kontrola Skarbowa Nr 627".

Skradzione pieczęcie unieważnia się.

### KOMUNIKAT

**o kradzieży kwitariusza kasowego.**

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Płocku poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Ostrołęce został skradziony kwitariusz poborców Serii A od Nr 085527 e do Nr 085540 e.

Skradziony kwitariusz unieważnia się.

## KOMUNIKAT

### o kradzieży kwitariusza kasowego.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Warszawie, poborcy skarbowemu Urzędu Skarbowego w Otwocku został skradziony kwitariusz poborców oznaczony Nr 136241-a do Nr 136260-c włącznie.

Skradziony kwitariusz unieważnia się.

## KOMUNIKAT

### o kradzieży kwitariusza kasowego.

Ministerstwo Skarbu powiadamia, że w okręgu Izby Skarbowej w Łodzi poborcy skarbowemu 2-go Urzędu Skarbowego w Piotrkowie skradziony został kwitariusz, zawierający niezużyte blankiety pokwitowań, opatrzone odciskiem pieczęci urzędowej, a mianowicie:

1. pokwitowanie za Nr 105524 lit. b, c, d, e,
2. pokwitowania od Nr 105525 do Nr 105540 lit. a, b, c, d, e.

Skradziony kwitariusz pokwitowań unieważnia się.

Cena numeru niniejszego zł. 90

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata: roczna zł 800; półroczna zł 450; kwartalna zł 250; miesnęczna zł 100.

Prenumeratę należy wpłacać na konto czekowe Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, adres oraz okres czasu którego prenumerata dotyczy. Wysyłkę egzemplarzy dokonuje się po otrzymaniu wpłaty. Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca następnego po dokonaniu wpłaty, jednak na okres nie dłuższy niż do końca 1947 r.

Reklamacje z powodu nieotrzymania numeru należy zgłaszać we właściwym Urzędzie pocztowym natychmiast po otrzymaniu następnego kolejnego numeru. Reklamacje kierowane do Administracji pozostaną bez odpowiedzi. Pojedyncze numery są do nabycia w Administracji Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4. Cena ogłoszeń za 1 milimetr szerokości 1 szpalty ,wynosi zł 40.

Drukarnia Państwowa w Warszawie, Tamka 3. Zam. 1865